Всеукраїнська загальнополітична і літературно-художня газета

КРИМСЬКА СВІТЛИЦЯ

http://svitlytsia.crimea.ua

№ 19 (1619) П'ятниця, 3 червня 2011 р.

Видається у Сімферополі з 31 грудня 1992 р. Ціна...

1 ЧЕРВНЯ - МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

ВІТАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ З НАГОДИ ДНЯ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Дорогі діти!

Шановні співвітчизники!

Щиро вітаю вас із Днем захисту дітей – добрим та радісним святом, яке відзначається в усьому світі першого літнього дня.

Дитина в сім'ї є продовженням роду, а в державі – запорукою подальшого існування народу. Саме тому піклування про підростаюче покоління, його майбутнє повинно бути спільним обов'язком батьків, суспільства та держави. Наша повсякденна мета – виростити дітей фізично здоровими, духовно багатими, підготовленими до самостійного життя, справжніми патріотами своєї країни.

Маю надію, що в цей день кожен дорослий задумається про особисту відповідальність як перед своїми дітьми, так і перед тими, кому потрібна особлива увага й турбота і кого доля обділила батьківським теплом та материнською лаской.

Як Глава держави обіцяю зробити все можливе, щоб українські діти зростали в мирній та заможній країні.

Бажаю усім дітям і дорослим міцного здоров'я, добра, радості, здійснення мрій та задумів.

Віктор ЯНУКОВИЧ.

ЗАРАДИ ЩАСЛИВИХ ДИТЯЧИХ ОЧЕЙ

1 червня, у Міжнародний день захисту дітей, військові моряки зі складу окремого батальйону радіоелектронної боротьби Військово-Морських Сил ЗС України відвідали своїх підшефних зі Строганівського дитячого будинку Міністерства освіти Автономної Республіки Крим.

Військовослужбовці частини на чолі із командиром батальйону капітаном 2 рангу Сергієм Тимою стали не лише гостями дитячого свята, а й мали можливість пройти усіма групами, щоб особисто вручити свої подарунки маленьким мешканцям закладу.

Директор дитячого будинку Таїсія Плесканцевич, вітаючи гостей свята, особливо відзначила багаторічну дружбу військових моряків та дітей Строганівського дитячого будинку.

– Мені особливо приємно привітати на нашому святі військових шефів, які виділяються серед наших гостей статурою й міццю, – сказала Таїсія Миколаївна, відкриваючи концертну програму, підготовлену дітьми та їхніми вихователями.

(Закінчення на 6-й стор.).

ОСВІТНІ ІННОВАЦІЇ

ЧОМУ СЕВАСТОПОЛЬ МОЖЕ НАВЧИТИ УКРАЇНУ? стор. 3

УКРАЇНЦІ МОЇ...

ПОСОЛ УКРАЇНИ В ЯПОНІЇ ВРУЧИВ ОРДЕН ЛЕГЕНДАРНОМУ БОРЦЕВІ-СУМОЇСТУ стор. 5

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ДЕСЯТИННА ЦЕРКВА: ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ? стор. 7

ДОБРО ВРЯТУЄ СВІТ

ДЕ ТИ, ПРАВДО, ОЗОВИСЯ!

Кажуть: брехнею світ пройдеш, а назад не повернешся. Та значення цього вислову, на мій погляд, значно ширше. Щоб повернутися тією ж самою дорогою, треба, аби тебе запам'ятали по-доброму. Та, зрештою, людина усвідомлює: в цьому житті нічому немає вороття і всі дороги наші – з одностороннім рухом. А тому можна не заморочуватися, аналізуючи свої вчинки.

Історія з Тетяною та Іллею Литовченками пригадувалася мені досить часто, попри те, що з дня останньої нашої зустрічі минуло 7 чи 8 років.

А коли, зустрівшись знову і поспілкувавшись, я запропонувала старим знайомим сфотографуватися, жінка сказала: «Звичайно ж, біля опечатаних дверей редакції, тих самих, куди ми стільки разів ходили по допомогу. А тепер, з'ясовується, допомоги потребуєте ви...»

З часу наших постійних контактів Тетяна зовсім не змінилася – така ж молода і квітуча. А ось Ілля з маленького 9-річного хлопчика перетворився на дорослого юнака, зростом під метр дев'яносто. У нього напрочуд гарне одухотворене обличчя із незвичайно сумними очима, в які боляче дивитися. Хлопець щойно закінчив школу і зараз проходить тестування, аби вступити до аграрного університету і стати ветеринаром.

– А як же скрипка? Ти ж закінчив і музичну школу?

Ні, скрипка й так завжди буде з ним, яка подорожувала з Іллею по лікарнях і санаторіях. Але рятувати безпомічних тварин – це важливіше.

(Продовження на 6-й стор.).

На фото: Тетяна та Ілля Литовченки біля опечатаних дверей «Кримської світлиці», яка колись підтримала їх, а тепер потребує допомоги сама...

УКРАЇНЦІ МОЇ...

АРХІТЕКТОР ДОЛІ

29 травня виповнилося 90 років з дня народження Аркадія Михайловича Усика, Заслуженого архітектора України, патріарха сучасного кримського зодчества, сімферопольця, українця, «світличанина»!

До усіх привітань і дарунків, якими щедро обсипали у ці дні ювіляра, Аркадій Михайлович на своє 90-річчя зробив сам собі ще один подарунок: за сприяння Кримської організації Національної спілки архітекторів України та Міністерства будівельної політики і архітектури Криму у сімферопольському видавництві «Світ» вийшла книга спогадів під символічною назвою «Архітектор долі. Спогади. Роздуми. Щоденник». Як зазначено в передмові, автор цієї книги – не письменник, він професійний архітектор, але таке тривале життя й вихори літ, що пронеслися над його Вітчизною і його долею, дали стільки матеріалу, що книга просто не могла не з'явитися.

Написав її А. М. Усик практично сам, бо складена книга, в основному, із щоденників ювіляра, його професійних і публіцистичних статей (зокрема, і в «Кримській світлиці»), малюнків і фотографій, а також публікацій різних років про самого автора.

Укладачам книги залишалося лише, діючи за принципом Авіценни – не нашкодити! – донести до читачів живе і щире слово незвичайної людини, професіонала, громадянина, щоб усі ми ще раз на прикладі його непростого життя переконалися: як багато можна створити й побудувати, встигнути зробити у цьому світі доброго, вічного і корисного для людей і Батьківщини, якщо будеш, насамперед, відповідальним і вимогливим архітектором своєї долі, свого життя.

П'ять років тому, коли «Кримська світлиця» ще виходила друком, ми зі сторінок газети привітали Аркадія Михайловича з 85-літтям. Враховуючи, у яких обставинах перебуває сьогодні газета, а також те, що ця стаття-привітання увійшла до книги А. М. Усика, ми повторюємо її у цьому номері «Світлиці» і зичимо ювіляру доброго здоров'я та нових творчих здобутків – і на літературній, й на архітектурній та художній ниві!

(Продовження на 4–5 стор.).

КРИМСЬКА СВІТЛИЦЯ

ЗАСНОВНИКИ:
Міністерство культури і туризму України, Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка, трудовий колектив підприємства «Об'єднана редакція газети «Кримська світлиця».

За вагомий внесок у справу українського національного відродження, розбудову та зміцнення Української держави редакція газети "Кримська світлиця" нагороджена медаллю Всеукраїнського товариства "Просвіта"
"БУДІВНИЧИЙ УКРАЇНИ".

Головний редактор
Віктор
КАЧУЛА.

Газета зареєстрована Міністерством юстиції України.
Реєстраційне свідоцтво КВ № 12042-913ПР від 30.11 2006 р.
Індекс: 90269.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій, відповідальність за достовірність фактів несуть автори.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування з читачами - на сторінках газети.
Редакція застерігає собі право скорочувати публікації і виправляти мову.

ТЕЛЕФОНИ:
головного редактора - (0652) 51-13-24;
відділів - 51-13-25;
51-13-27.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
95006, м. Сімферополь, вул. Гагаріна, 5, 2-й поверх, кімн. 13 - 15.
E-mail: wik@swit.crimea.com
Сторінка в Інтернеті: http://svitlytsia.crimea.ua

Зам. ...
Наклад - ...

Видавець - ДП Газетно-журнальне видавництво Міністерства культури України.
03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1, тел./факс (044) 498-23-63.
Р/р 37128003000584 в УДК у м. Києві МФО 820019
код ЄДРПОУ 16482679
E-mail: vidavnictvo@gmail.com

Передплатна кампанія на видання ДП «Газетно-журнальне видавництво Міністерства культури України», в т. ч. і на тижневик «Кримська світлиця», здійснюється за наступними реквізитами: вул. Васильківська,1, м. Київ, 03040, 2 поверх, 6 корпус. Відповідальна особа за передплату - Сидоренко Ірина.
Тел.\факс (044) 498-23-64.

У ЯЛТІ ВІДБУЛОСЯ ЗАСІДАННЯ РАДИ РЕГІОНІВ

3 червня в Ялті під головуванням Президента України Віктора Януковича відбулося засідання Ради регіонів. До порядку денного засідання увійшли питання щодо запобігання проявам радикалізму та попередження причин виникнення громадянської нетерпимості і протистояння в суспільстві, про реалізацію ефективної державної політики в стратегії соціально-економічного розвитку АР Крим, про стан пожежної безпеки в регіонах України та заходи щодо її дотримання.

У засіданні взяли участь Голова Верховної Ради України Володимир Литвин, члени Уряду, Голова Верховної Ради АР Крим Володимир Константинов, Голова Ради міністрів АР Крим Василь Джарти, Постійний Представник Президента України в АР Крим Володимир Яцуба, голови обласних держадміністрацій, інші офіційні особи.

Президент України Віктор Янукович під час засідання Ради регіонів заявив, що міжрегіональні форуми та взаємодія на рівні регіональних комітетів реформ можуть стати ефективною інтелектуальною та організаційною базою для роботи з подолання розриву в соціально-економічному розвитку між територіями України.

За словами Глави держави, Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства спільно з секретаріатом Ради регіонів повинні організувати постійний діалог із регіонами України та забезпечити узагальнення їх пропозицій.

Віктор Янукович наголосив на неприпустимості надалі політизувати роботу місцевих органів самоврядування.

Глава держави також висловив упевненість, що саме Крим може стати лідером у розвитку самоврядності. «Адже тут – найбільше передумов для цього: є парламент і Рада міністрів, розгалужена мережа місцевих рад, і буде створена достатня економічна база», – зауважив Віктор Янукович.

Президент України заявив, що досвід кримської влади з підготовки проектної бази для регіонального розвитку і розробки конкретних інвестиційних програм є дуже корисним для інших регіонів.

Віктор Янукович звернув увагу, що за рік роботи уряд і парламент Криму змогли забезпечити позитивну динаміку соціально-економічного розвитку свого регіону. Він зазначив, що якщо у першому кварталі минулого року Крим посідав 25 місце серед усіх регіонів, то наприкінці того ж року він піднявся на 4 місце.

Стосовно теми запобігання проявам радикалізму та попередження причин виникнення громадянської нетерпимості і протистояння в суспільстві, Голова держави відзначив, що саме політичний радикалізм та екстремізм стають підґрунтям для появи сепаратизму, посилюють руйнівні тенденції у суспільстві.

Однією з причин цих явищ Віктор Янукович вважає те, що в суспільстві накопичилося багато невирішених соціальних проблем. «Ці проблеми накопичувалися здебільшого останні п'ять років. Бідність, низька якість життя, безробіття та корупція постійно створюють підґрунтя для невдоволення людей. Радикальні політичні сили цинічно користуються труднощами і пропонують прості рецепти порятунку», – сказав Президент.

Однак, на його переконання, політичний радикалізм породжений не лише економічними чинниками. Він має і гуманітарне підґрунтя. «Мусимо визнати: гуманітарна політика держави у сфері освіти та культури молоді – неефективна. Майже на нулі просвітницька робота», – констатував Президент та піддав критиці гуманітарний блок Уряду і деяких місцевих керівників.

Звертаючись до присутніх на Раді регіонів, Віктор Янукович також підкреслив, що як Глава держави завжди буде особисто реагувати на кожний радикалізований конфлікт. «І винні будуть нести за це відповідальність», – підкреслив Президент.

Під час засідання Ради регіонів у Криму Глава держави підкреслив необхідність подолання різниці у розвитку регіонів. Президент закликав і Уряд, і керівників регіонів розробити програму поступової ліквідації такої диспропорції.

Віктор Янукович наголосив: нова модель управління держави має відповідати принципам регіональної політики Європейського Союзу. Саме тому, за словами Президента, запропонований ним новий підхід до державної регіональної політики України ґрунтується на таких важливих моментах, як надання місцевій владі та територіальним громадам права і можливості здійснювати реформи на регіональному рівні.

Прес-служба Постійного Представника Президента України в АР Крим.

МЕДЖЛІС ОБУРЕНИЙ ІНФОРМАЦІЙНОЮ КАМПАНІЄЮ ПРОТИ КРИМСЬКИХ МУСУЛЬМАН

Служба безпеки України має виявити джерела неправдивої інформації, що спричинили антикримськотатарську та антиісламську інформаційну кампанію як в закордонних, так і в українських засобах масової інформації. Про це в інтерв'ю Радіо Свобода заявив один із лідерів Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров. Днями деякі британські, чеські, російські та українські видання без посилань на джерела повідомили, що група ісламістів в Совєтському районі Криму з релігійних мотивів убила 19-річну дівчину, бо та, мовляв, не дотримувалася норм шаріату.

Протягом останніх кількох днів у низці мас-медіа з'явилася інформація про те, що в Криму прихильники радикальної течії ісламу вбили 19-річну студентку технікуму. Мовляв, вона не дотримувалася норм шаріату, коли взяла участь у конкурсі краси, а тому дівчину забили камінням до смерті. Про це, зокрема, посилаючись на дані слідства, повідомив інтернет-сайт ТСН телеканалу «1+1». Із повідомлення випливає, що ймовірно, злочинців було троє, але затриманий один з них – 16-літній Білял – етнічний росіянин. Він був навернений в ислам кримськотатарською родиною і перебував під щільним впливом кримських ваххабітів.

У кримській міліції цю інформацію одразу ж спростували. «Убивство дівчини, що сталося в Совєтському районі Криму, не має під собою міжрелігійного, міжнаціонального чи якогось міжетнічного підґрунтя. Затримано хлопця, якого обґрунтовано підозрюють у здійсненні цього злочину, і в рамках порушеної кримінальної справи проводяться всі необхідні слідчі дії», – сказала Радіо Свобода керівник Відділу зв'язків із громадськістю Головного управління МВС України в Криму Ольга Кондрашова.

Начальник кримської міліції Сергій Резніков у вівторок на прес-конференції заявив, що це «стандартний кримінальний злочин без релігійних мотивів». За попередніми даними слідства, підозрюваний юнак убив свою однокурсницю Катерину або з корисливих, або із сексуальних мотивів – спершу задушив, а потім ударив по голові каменем.

Один із керівників Меджлісу, депутат кримського парламенту Рефат Чубаров заявив, що поширення таких неправдивих повідомлень загрожує міжрелігійному миру і політичній стабільності в Криму.

«Це виглядає просто як інформаційна диверсія, – наголошує він. – Виходячи з того, що останніми днями цю інформацію поширюють дуже багато ЗМІ, то я вимагаю, щоб СБУ провело розслідування, звідки у цієї інформаційної «качки» ростуть ноги».

Експерти звертають увагу, що деякі російські мас-медіа отримали цю інформацію від депутата Бахчисарайської міськради, член Ради козачих отаманів Криму Сергія Юрченка, який раніше також стверджував, що саме ісламісти торік убили в Джанкої 5-річного хлопчика, а в Бахчисарайському районі – 16-річну дівчину, що потім правоохоронці спростували.

Директор київського Центру Близькосхідних досліджень Ігор Семиволос сказав Радіо Свобода, що сам факт поширення цієї інформації від проросійських козаків уже ставить під сумнів її достовірність.

«Останнім часом дійсно почастішали випадки, коли радикальні проросійські націоналістичні групи, у цьому випадку «нео-казакі», активно використовують жупел ісламістів для мобілізації своїх прихильників і формування образу ворога з кримських татар», – зазначив Ігор Семиволос, який вважає, що українське суспільство виявилося не готовим до подібних інформаційних провокацій.

Володимир ПРИТУЛА.

СІМФЕРОПОЛЮ – 227 РОКІВ

3 червня в Сімферополі відбулися урочисті збори, присвячені 227-річчю кримської столиці, повідомляє прес-служба Постійного Представника Президента України в АР Крим. У заході взяли участь перший заступник голови Верховної Ради АР Крим Костянтин Бахарєв, перший заступник Постійного Представника Президента України в АР Крим Віктор Плакіда, міський голова Сімферополя Віктор Агеєв.

Виступаючи перед присутніми Віктор Плакіда передав теплі слова привітань від Постійного Представника Президента України в АР Крим Володимира Яцуби. У привітанні, зокрема, говориться: «Це свято об'єднує серця всіх, кому не байдуже сьогодення і майбутнє міста, тих, хто пам'ятає та шанує наше вічно юне місто - Сімферополь.

Неаполь Скіфський, Ак-Мечеть - це благословенна, квітуча земля, зігріта сонячними променями, оспівана поетами та художниками, яка має давню і славну історію.

День міста є святом усіх, хто тут народився і виріс, хто приїхав колись, щоб залишитися назавжди, це свято найдорожче для кожного з нас, бо воно наповнює наші серця гордістю за земляків.

Сьогодні від всіх нас залежить, якими «Ворота Криму» побачать майбутні покоління. Я переконаний, що взаєморозуміння, відповідальність та щоденна кропітка праця є фундаментальними засадами, що дозволять нам досягнути спільної мети – подальшого процвітання нашого рідного міста!

Бажаю вам, дорогі сімферопольці, міцного здоров'я, благополуччя і злагоди у ваших сім'ях, невичерпної енергії та достатку. Впевнений, що Сімферополь й надалі буде буйно квітнути у різнобарвному вінку українських міст на радість усім нам та нашим гостям!».

У ході заходу кращим працівникам і трудовим колективам Сімферополя були вручені нагороди - Подяки, Почесні грамоти від гілок влади автономії.

«ПОДАРУНОК» ВІД ПОГОДИ

Град і злива, що пройшли 1 червня у Сімферополі, завдали місту понад 3 млн. грн. збитків, повідомили УНІАН у прес-службі міськради, уточнивши, що такі дані - попередні.

Градини діаметром до 6 сантиметрів пошкодили 177 будинків із м`якою покрівлею і 114 - із шиферним дахом. Через руйнування градом покрівлі будинків були залиті 119 квартир, архів у пологовому будинку № 2, підтоплена будівля Литовського консульства.

Також сталося затікання покрівлі у 2-й дитячій, 2-й і 3-й міських поліклініках, 6-й міській лікарні швидкої допомоги та дитячій стаціонарній лікарні, розбитий шифер на покрівлі гуртожитку медпрацівників.

За попередніми підрахунками, у будинках міста розбито близько 240 квадратних метрів скла.

Міськрада створила спецкомісію, яка займається ліквідацією наслідків стихії і уточненням розмірів збитків.

ПРО «НЕПРИСТОЙНУ» ПЕНСІЮ...

Народний депутат України, керівник фракції Партії регіонів у Верховній Раді Олександр Єфремов заявляє, що депутати ПР підтримують обмеження пенсій вищих посадовців. Як передає кореспондент УНІАН, про це О.Єфремов заявив 3 червня журналістам у Верховній Раді.

«Ця норма поширюватиметься на діючих депутатів і на тих депутатів, які не подаватимуть до суду, щоб собі вимагати пенсію по 16 тис. грн. і вище. Адже у нас судді та інші категорії, які одержують ще вищу пенсію», - сказав О.Єфремов.

У той же час голова фракції Партії регіонів погодився з тим, що запропонована в пенсійній реформі норма про обмеження максимальних пенсій вступає в суперечність з Конституцією і рішенням Конституційного Суду про неможливість прийняття рішень, які призводять до зниження соціальних стандартів, а також про те, що закон не має зворотної сили.

«Я вважаю, що в той час, коли більшість людей в державі одержують пенсію до 1 тис. грн., непристойно одержувати таку пенсію», - додав він.

О.Єфремов також спростував інформацію, що з`явилася в ЗМІ, про те, що депутати Партії регіонів не підтримують урядовий законопроект про пенсійну реформу через запропоновану норму щодо обмеження максимальних пенсій. «Це помилкова інформація. Ми справді вчора на раді фракції розглядали пенсійну реформу. Я запросив Сергія Тігіпка для того, щоб він доповів усі напрацювання уряду. Ми розглянули всі 11 позицій, які відображають принципові питання і, більше того, наша фракція підтримує обмеження максимальної пенсії до 10 мінімальних заробітних плат. Це те, що є по факту», - заявив керівник фракції Партії регіонів.

«Я БУДУ АКТИВНИМ ДЕПУТАТОМ...»

1 червня Президент України Віктор Янукович Указом 639/2011 звільнив Валерія Саратова з посади голови Севастопольської міської держадміністрації. Незадовго до того Кабінет Міністрів запропонував Президентові прийняти кадрові рішення стосовно керівників Дніпропетровської, Київської Луганської, Запорізької, Херсонської, Житомирської областей та міста Севастополь через незадовільний стан справ у житлово-комунальній сфері, що склалася у регіонах. На думку прем'єр-міністра Миколи Азарова, «...керівники цих регіонів втратили контроль у сфері ЖКГ, не володіють ситуацією, бездіяльно споглядаючи хаос у формуванні тарифів та допускають зловживання у цій сфері...»

2 червня екс-голова Севастопольської МДА провів прес-конференцію, на якій заявив, що з політики йти не збирається. «Я буду активним депутатом, мій досвід згодиться у прийнятті рішень міськради стосовно Севастополя».

Саратов повідомив, що звільнений через підвищення тарифів у травні минулого року. «Я приймав ці непопулярні рішення свідомо, вони були направлені на завтра...» На його думку, сьогодні в міській держадміністрації сформована доволі серйозна команда. « Я би дуже хотів, щоб вона була збережена й за новопризначеного голови МДА».

На рішення Президента Валерій Саратов не ображається й сподівається на співпрацю в будь-якому іншому статусі на благо Севастополя. Запропоновану йому посаду у м. Києві Валерій Саратов відхилив. Найбільшим своїм досягненням В.Саратов вважає тісну співпрацю з міськрадою, яку сам же до цього й очолював. На посаді голови Севастопольської міської держадміністрації Валерій Саратов протримався біля 14 місяців.

Лідія СТЕПКО.
м. Севастополь.

СЕВАСТОПОЛЬСЬКІ ІННОВАЦІЇ

За наказом Міністерства освіти і науки України у травні-червні 2011 року було проведено Всеукраїнську естафету педагогічних інновацій під назвою «Нові горизонти української школи». Мета естафети: вивчення інноваційних форм роботи, спрямованих на розвиток загальної середньої та дошкільної освіти та впровадження їх у практичну діяльність шкіл.

Відповідно задуму цієї естафети, делегації з одного регіону їхали в інший аби ознайомитися з інноваційним досвідом, побачити якісь освітянські родзинки, щось цікаве перейняти та запровадити у своєму регіоні. І найголовніше: делегація, яка прибувала до іншого регіону, мала побачити щось надзвичайне, інноваційне, що можна було би запровадити у масштабах всієї держави.

Севастопольці знайомилися з особливостями освіти Черкащини. До нашого ж міста приїздила делегація педагогів з Києва. Таким чином, всі області одна з одною поділилися досвідом. Делегації складалися з начальників управлінь, фахівців з дошкільної та загальної середньої освіти, методистів, керівників шкіл та дитячих садків. Заступник начальника Севастопольського управління освіти і науки Жанна Слюсар *(на фото)* після відвідин Черкаської області ділилася набутим досвідом.

- Чим Вас здивували освітяни Черкащини?

- Нас вразив той факт, що в Черкаській області зовсім відсутня черга в дошкільні навчальні заклади, хоча там також свого часу 25% дитсадків були передані підприємницьким структурам. Правда, чисельність дітей у групах дещо перевищує норму: замість 20 належних – 24-25. Така проблема існує і в Севастополі. Вразило ще й те, що в населених пунктах Черкащини немає дитячих садків, як таких. Замість них створені навчально-виховні комплекси, в яких об’єднана дошкільна та загальна середня ланка. Такий навчально-виховний комплекс охоплює і дошкільнят, і школярів. Засновані вони звичайно ж на базі колишніх дитячих садків, які у 90 роки віддали агрофірмам та іншим структурам, а зараз потихеньку повертають в комунальну власність.

- Такі інновації можна запроваджувати в Україні в цілому?

- Так. Міністерство давно наполягає на цьому. Я би не називала це інновацією за своєю сутністю. На мій погляд, це – одна з технологій організації освіти, особливість освітянського процесу того регіону.

Надзвичайно вразило й те, що майже у всіх школах, гімназіях, ліцеях і спеціалізованих навчальних закладах є музеї: історичні, краєзнавчі, історії села, знаменитих односельчан тощо. Нам проводили екскурсії виключно діти.

Школи мають свій гімн, свою емблему. Думається, такий підхід виховує почуття патріотизму. Керують музеями заступники директора з виховної роботи, педагоги-організатори, інколи – вчителі історії чи літератури. Таким чином, у кожної школи є своя, скажімо так, візитка. Потужний виховний потенціал таких музеїв реалізується через підготовку екскурсоводів, лінійки пам’яті, створення експозицій, пошукову діяльність.

Чимало уваги на Черкащині приділяють моральному вихованню учнів. Є така знаменита школа у селі Сахнівка - школа педагога Захаренка, яка виховує гуманне ставлення до світу, щиросердість та доброчинність.

З метою створення єдиного інформаційного освітнього простору в Черкаській області створений та постійно оновлюється інформаційний освітній портал, який щоденно відвідують понад 3000 користувачів.

Крім того, освітянами Черкащини започаткований міжнародний фестиваль педагогічних інновацій, який сприяє систематизації і обміну інноваційного педагогічного досвіду та є стимулом для інноваційного розвитку закладів освіти.

Всі вищеозначені інноваційні підходи та особливості освіти Черкаської області можна пропонувати для впровадження на всеукраїнському рівні.

- Яким чином черкаським школярам прищеплюють любов до України?

- Там цей процес самозрозумілий: україномовні школи, скрізь українська символіка. Стенди з символами України ми побачили практично у кожній школі. Наприклад, зображена дівчина з косою, поруч калина, рушники. Й визначення: хліб – символ гостинності українців, коса – ознака дівочої вроди й цноти тощо. Такі настінні панно ми бачили у кожному навчальному закладі. В Севастопольських школах також є настінні панно, але не українознавчої направленості. У нас – особливе місто.

- Чим же воно особливе?

- Ну... воно не таке, як Черкаси.

- Що привабило делегацію з Києва, яка прибула до Севастополя?

- Киян вразили наші спеціалізовані школи з поглибленим вивченням іноземних мов. Таке розмаїття іноземних мов: іспанської, французької, німецької, англійської, які вивчаються у порівняно невеликому освітянському просторі, це – наше, скажімо так, ноу-хау. Тому в нас такі високі результати з цих предметів на всеукраїнських олімпіадах.

Киян ще вразив «Союз дитячих організацій» та святкова хода дітей вулицями міста 19 травня. У Києві такого немає.

Я попросила Жанну Слюсар прокоментувати випадок підміни педагогами севастопольської школи №57 з музично-хоровим ухилом Державного Гімну України своїм, саморобним, та нав’язування його учням, відзнятий минулого тижня на відео Миколою Владзімірським. Заступник начальника Севастопольського управління освіти і науки Жанна Валеріївна Слюсар коментувати подію відмовилася. Вона знає про інцидент, але переконана, його ще треба вивчати.

Якщо цей, на перший погляд, курйозний випадок з саморобним гімном держави не підпадає під визначення – інновація, то його можна, напевне, кваліфікувати як севастопольське ноу-хау. До речі, таких ноу-хау в нас – сила-силенна. Взяти хоч би щоденник севастопольського школяра незрозуміло якої держави. Цей поліграфічний витвір місцевих патріотів розповідає учневі про «город русской славы», звеличує Катерину ІІ, яку навіть у самій Росії інакше, як розпусницею, ніхто не називає, та демонструє імперський герб з двоголовим орлом.

Це на Черкащині учениці споглядають на символи жіночності та цноти. Севастопольським школяркам після характеристик російської імператриці, які вони скачують з мережі Інтернет, малювати косу до пояса – марна справа. Одна втіха: поширити такі севастопольські ноу-хау на інші регіони держави, дякувати Богові, поки що не вдається.

Лідія СТЕПКО.

м. Севастополь.

Президент України Віктор Янукович привітав з 80-річним ювілеєм доктора філологічних наук, професора Петра Петровича Кононенка.

«Сердечно вітаю Вас з нагоди 80-річчя від дня народження.

Понад півстоліття Ваше життя присвячене служінню Україні.

Ви – відомий вчений-філолог, педагог, публіцист, громадський діяч, який багато років очолює одну із провідних науково-дослідних установ з українознавства.

Ваша активна принципова позиція, зорієнтована на утвердження рідної культури, послідовна турбота про збагачення й розвиток українського слова здобули заслужену шану й авторитет не тільки в Україні, а й за її межами» – йдеться у вітанні Глави держави.

Віктор Янукович побажав ювілярові доброго здоров’я, довголіття, щастя, сил і нових здобутків.

Прес-служба Президента України Віктора Януковича.

ЛІКВІДАЦІЮ ПРИЗУПИНЕНО?

Голова Державного комітету телебачення та радіомовлення Юрій Плаксюк призупинив реорганізацію української редакції Всесвітньої служби радіомовлення України (ВСРУ). Відповідний наказ він підписав 30 травня, про що повідомив у коментарі «Телекритиці».

На думку пана Плаксюка, рішення колегії Держкомтелерадіо про оптимізацію роботи Національної радіокомпанії України (НРКУ) спотворене. Нагадаємо, на це рішення посилався генеральний директор НРКУ Тарас Аврахов, ліквідовуючи українську редакцію іномовлення.

«Тарас Аврахов мав виписати порядок ліквідації, погодити його з комітетом, а потім проводити реорганізацію. Він цього порядку не дотримався», - сказав Юрій Плаксюк.

Він зазначив, що буде створена комісія, яка дослідить правомірність рішення про ліквідацію української редакції ВСРУ.

«Тому не вважайте це *(ліквідацію української редакції. - ТК)* політикою держави в іномовленні. Хоча всі ми розуміємо, що це радіо *(ВСРУ. - ТК)* мовило в пустоту і його слухали одиниці», - додав пан Плаксюк.

Нагадаємо, 25 травня згідно з наказом про оптимізацію роботи НРКУ українська редакція ВСРУ припинила мовлення на зарубіжні країни. Натомість у рамках Дирекції інформаційного мовлення НРКУ створена редакція мовлення на закордон, яку очолив Михайло Білецький.

Світовий конгрес українців попросив українську владу скасувати рішення про припинення мовлення української редакції ВСРУ, яка є важливим джерелом інформації для діаспори. Відповідний лист конгрес надіслав 26 травня президенту Віктору Януковичу, прем’єр-міністру Миколі Азарову, голові Верховної Ради Володимиру Литвину, голові Держкомтелерадіо Юрію Плаксюку.

Раніше ТК повідомляла про наміри НРКУ ліквідувати українську редакцію ВСРУ. На думку генерального директора НРКУ Тараса Аврахова, ця редакція «дублює функції трьох програм Українського радіо». Водночас мовлення румунської, англійської та німецької редакції збережене.

Нагадаємо, з початку року ВСРУ припинила ефірне мовлення за браком коштів та залишилася тільки в інтернеті і на супутнику.

«Телекритика».

«ФАРВАТЕР МИРУ» У КРИМУ

У Криму успішно пройшло українсько-російське тактичне військово-морське навчання «Фарватер миру - 2011» з проведення міжнародної миротворчої операції в кризовому районі.

Така тема навчань була вибрана не випадково, адже, за словами командувача Військово-Морських Сил ЗС України адмірала Віктора Максимова, сьогодні важливо разом протидіяти таким колективним загрозам, як піратство і тероризм.

— Одним із способів боротьби з ними є проведення миротворчих операцій. Подібні дії ми вже відпрацьовували спільно, не лише на цьому навчанні, але й під час активацій Чорноморської групи військово-морського співробітництва “Blackseafor”.

Цьогорічні спільні навчання «Фарватер миру» за усталеним принципом ротації очолювали командувач Чорноморського флоту Російської Федерації віце-адмірал Володимир Корольов та його український колега - перший заступник командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України віце-адмірал Сергій Єлисеєв.

Під час навчань перевірялися й оцінювалися не тільки підготовленість об’єднаного штабу чи його спроможність здійснювати керівництво приданими силами і засобами, але й підготовленість окремих командирів контингентів, тактичних груп, кораблів, частин, підрозділів та літальних апаратів. Відпрацьовувалося якісна взаємодія при виконанні цілого комплексу завдань на морі, у повітрі та на суші.

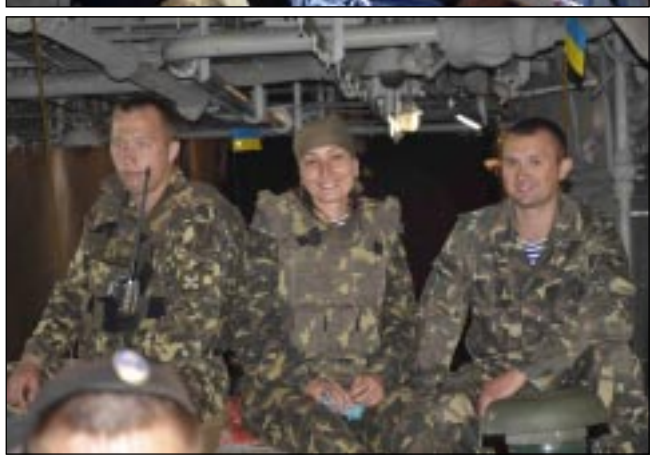

У навчаннях взяли участь 9 бойових кораблів, 6 суден і катерів забезпечення, 10 літальних апаратів, 64 одиниці автобронетанкової і спеціальної техніки, близько 1,5 тисячі чоловік особового складу.

Як зазначив полковник Ігор Воронченко, тимчасово виконуючий обов’язки начальника Центру військ берегової оборони ВМС ЗС України, це була чудова нагода, коли в умовах повної довіри, взаємовиручки та порозуміння українські та російські підрозділи відпрацювали елементи спільних дій у ході миротворчої операції. Морська піхота проявила свої найкращі якості – мобільність, швидкість, рішучість, здатність виконати бойове завдання понад усе. Воїни десантувались і з неба, і з води, захопили та утримали плацдарм, знищили умовного противника, забезпечили евакуацію некомбатантів та поранених.

Щоденні тренування, постійне підвищення рівня бойової готовності дають можливість нашим «чорним беретам» брати участь у наймасштабніших міжнародних навчаннях і почувати себе рівними серед елітних підрозділів світу.

Більш того, це навчання стало прекрасною підготовкою наших підрозділів до проходження самооцінки другого рівня взаємосумісності з підрозділами Європейських країн, отримання відповідної міжнародної сертифікації, участі у міжнародних масштабних навчаннях «Сі Бриз 2011» разом з підрозділами морської піхоти інших країн, та заступлення на бойове чергування в складі Європейської бойової тактичної групи «Хелброк» разом з греками, македонцями, болгарами та румунами.

Варто зазначити, що за підсумками оновлених масштабних українсько-російських навчань, в яких взяли участь і морські, і повітряні, і сухопутні компоненти, було вирішено питання не тільки взаємодії об’єднаного миротворчого контингенту України та Російської Федерації. За замислом керівників також було практично відпрацьовано дії зі створення безпечної економічної діяльності й захисту судноплавства в небезпечному районі. А з огляду на існуючі у світі, та, зокрема у прикордонних країнах загрози тероризму чи небезпеку піратства, нападам якого, на жаль, піддаються й вітчизняні цивільні моряки, ці навчання військових, як ніколи, були на часі.

Руслан СЕМЕНЮК.

Фото автора.

ЧОТИРИ ЩАСТЯ АРКАДІЯ УСИКА

Аркадій Михайлович Усик - жвава, рухлива людина, з живими промінчиками в очах. В свої 75 - 80 він ще активно працював за фахом, хоча сам - інвалід II групи, і зі слухом негаразд, і короткозорість дошкуляє (це з самого юнацтва).

А контузія, а операції, рани (оті, що на серці - у прямому і переносному смислі слова). У прямому - від інфаркту, а в переносному - від тяжких втрат. Бо вже майже тридцять років, як пішла з життя його 32-річна донечка Іра, і нещодавно минуло три, як розлучився він зі своєю Рибонькою (так Аркадій Михайлович називає в записах свою кохану дружину Тоню).

"Я й зараз ще не вірю, що лишився один, ось-ось здається, що вона увійде, наперед знаю, що скаже і як", - це не в книзі, це в розмові з Аркадієм Михайловичем. Адже 58 років прожили душа в душу. Йому і зараз не зрозуміти тих чоловіків, що, прийшовши додому, "прилипають" до комп'ютера чи телевізора, - кожну вільну хвилину Аркадій Михайлович намагався бути з Тонею, яка у всьому його розуміла, робила все, щоб не ускладнювати йому життя марудною домашньою працею. Адже її чоловік - постійно на відповідальних роботах, дбає про добробут родини.

1939 р. Курсант Московської пролетарської дивізії.

З дружиною Тонею. Травень 1945 р.

Оце і було воно, чи не найбільше щастя в житті Аркадія Михайловича, бо там, де добра розумна дружина і хороші діти та внуки, вся гілка дерева роду не чахне, а квітне.

Одне лише ображало Антоніну - коли вже в роки Незалежності починав її чоловік роздратовано говорити про росіян, їхні непомірні апетити до чужих земель та шовіністичні замашки. "То, виходить, що я теж така?" - запитувала Антоніна, яка була не меншою патріоткою України, ніж сам Аркадій Михайлович. "Ну, що ти, Рибонько, ти ж у мене поморочка, ніяка ти не росіянка", - заспокоював її чоловік. І прийшло це щастя в його життя без особливих урочистостей. Аркадій був тоді командиром взводу курсантів, а Тоня - молодий воєнлікар. Загс, вечірка і мамин лист з плямами від сліз - так все сталося для неї несподівано.

А другим щастям Аркадія Михайловича стала його робота. Здобута освіта архітектора. До Харківського інженерно-будівельного інституту він, золотий медаліст, вступив ще в 1939 році, але настав час військової служби, що затяглася на довгі роки війни. Доучувався вже пізніше, з 1946 по 1950 рік. Креслярська дошка для Аркадія Михайловича була не полем боротьби за хліб насущний, а живим екраном, на якому розгорталися захоплюючі події, де актором, режисером і автором сценарію був він сам. Або ж майже сам, бо його творча праця охопила переважно ті часи, коли забудова велася типово і важко було виявити своє бачення та хист, коли потрібні просто грамотні виконавці. Але для Аркадія Михайловича будь-яка робота і на будь-якому етапі була цікавою, і він не розумів тих архітекторів, що поділяли її на чорнову і гідну справжньої уваги. Ось йому, вже досвідченому майстру, доручили проектувати теплицю. І він із захопленням береться за це. І нарешті остання велика праця майстра (якому на час її завершення виповнився 81 рік!) - проектування магазинів "Фуршет" і "Фокстрот", що по вул. Маяковського. "Сам процесс архитектурного творчества, работа на ватмане доставляют мне истинное удовольствие", - пише він в книзі спогадів, де російськомовні тексти чергуються з україномовними. І це щастя у Аркадія Усика вже не відібрати, воно з ним, поки тримає рука олівець.

З правнуком Давидом. Мюнхен, 2004 р.

Але буває, обдарована людина багато і наполегливо працює, але чомусь виходить так, що на керівні відповідальні посади запрошують інших. Не будемо гратися в піжмурки: окрім простої вдачі, тут ще потрібен особливий хист, що поєднує надзвичайну працездатність і контактний характер. Аби ті, хто тебе висуває, були впевнені, що ти не вчиниш якусь там революцію, котра змете і їх самих.

Першою керівною для А. Усика стала посада заступника головного архітектора м. Керчі (тоді ще йому не виповнилося і тридцяти). Саме в Керчі найрясніше розташовуються його споруди. В 1953 році Аркадій Михайлович став головним архітектором Керчі, а в 1957 році - обраний мером міста. Але не попрацював на цій посаді і року - в листопаді 1958 року рішенням обкому партії його перевели в Сімферополь на посаду начальника управління капітального будівництва Кримського облвиконкому. В УКСі пропрацював А. Усик близько чотирьох років - ця посада давала йому надзвичайні можливості, і він поспішав встигнути зробити якомога більше. "Пам'ятниками" того часу стали тролейбусна лінія Сімферополь - Алушта - Ялта, кілька водосховищ і безліч житлових будинків, шкіл, лікарень, адміністративних об'єктів та споруд комунального господарства (те, що тепер продають, ділять і переділюють онуки за віком Аркадія Михайловича). Та після реорганізації, затіяної М. С. Хрущовим, УКС було ліквідовано, і його колишній керівник почав працювати в Кримському філіалі "Гіпрограда" керівником проектної майстерні. Довелось йому побувати і директором Кримського філіалу інституту "Укрнигипросельхоз". А в 1972 році Аркадія Усика призначили головним архітектором Сімферополя, свято якого ми нещодавно відзначили. Знає Аркадій Михайлович з власної практики і що таке праця депутата міськради. Та чи варто перераховувати увесь послужний список цієї людини? Він, м'яко кажучи, змістовний, і внесок А. Усика на цих посадах в підвищення добробуту своєї країни керівництво оцінило гідно. Має Аркадій Михайлович ордени Богдана Хмельницького та "Знак пошани", медаль "За трудовую доблесть". Є лауреатом премії Ради міністрів АРК та Заслуженим архітектором України.

Ще 15 медалей та ордени Вітчизняної війни I та II ступенів - це більше стосується тих буреломних літ, коли (і то щастя!) молодий солдат не загинув, а, потрапивши в оточення і полон під Березиною, втік на волю вже на восьмий день. Він сьорбнув і партизанської юшки, і крокував серед відбірних військ найкращої в армії Московської дивізії, бо був відмінником армійської служби, як скрізь і завжди, за що б не брався.

Але те його воєнне щастя було б неповним і взагалі могло б звестися нанівець, якби виявили до його перебування в полоні (цілий тиждень!) "компетентні органи" підвищений інтерес. А вони і цікавилися, але не вчепилися, мов лещатами, як то іноді буває. Проте і спокою не було. Аж до того часу, до якого так прагнув дожити батько Аркадія Михайловича...

Ось один зі щоденникових записів. "14 листопада 2003 р. Сьогодні минає 105 років з дня народження мого батька - Михайла Андрійовича Усика. Від нього до мене перейшла, мабуть, та безмірна любов до батьківщини - рідної України, рідної мови, всього українського. Не дожив він до цих днів..." А син його дожив! І в цьому четверте, чи не позаконкурентне щастя заслуженого архітектора. Він встиг оцінити переваги нової розкріпаченої архітектури і нової розкріпаченої людини.

- І хоч я постійно користувався усіма можливими пільгами і в Радянському Союзі, мав персональну пенсію, я і моя сім'я лікувалися в лікарні, яку не порівняти з іншими, ми регулярно відпочивали в санаторіях, я не знав, що таке черги, - просто брав те, що мені потрібно, але коли постало питання про незалежність України, я з радістю віддав все, одержавши ті ж самі пенсійні копійки, що й інші мої співгромадяни. І був щасливий! Мене вразило тоді, з яким піднесенням і патріотизмом відав свій голос за незалежну Україну й голова облвиконкому Трохим Миколайович Чемодуров. Це була дійсно нова розкріпачена людина.

І за ці роки я в своїй державі не розчарувався. Голосували за Ющенка і його команду. За Ющенка голосував і мій онук Дмитрик, що мешкає тепер в Німеччині.

Що ж до приватної власності, то я завжди розумів, що так воно було і буде, радянський експеримент, що тримався на кістках, провалився.

Але Аркадій Михайлович не намагається плямувати чорною фарбою усе, чим він жив довгі роки і чому сумлінно служив, як-то кажуть, "в межах Конституції". Йому регулярно доводилося входити до оточення перших осіб держави, коли ті приїздили до Криму. Сподобався Микита Хрущов, просто одягнений: "Хрущёв расстегнул свой пиджак, затем джемпер (вот здесь я обратил внимание, во что он был одет: на нем был серый, не новый костюм - на воротничке были видны засаленные места - с двумя дырочками от золотых звезд, которые в повседневной жизни он, видимо, не носил..." І висновок після спостереження поведінки цієї неперсічної людини впродовж кількох годин: "Ещё раз хочу подтвердить, что Хрущёв мне понравился. Простой в обращении, не напыщенный, жизнерадостный, непосредственно воспринимающий все происходящее вокруг..."

Аркадій Михайлович пам'ятає репресії 1937 року, те, як вивільнялися квартири батькових друзів і їх обживали сімейства, які працювали на НКВД (не будемо згадувати прізвища нині відомих людей...).

Цікаві спогади А. Усика і про його зустрічі з двічі Героєм Радянського Союзу, заступником Голови Верховної Ради УРСР Сидором Ковпаком. "Простецкий украинский дядько, с бородкой, небольшого роста", який полюбляв грати в дурня і міг сказати комусь з гравців: "Вилазь, ти не вмієш грати. Трошки повчись у мене".

І займав його місце. "Ковпак играл азартно, с присказками, с подначкой - говорил при этом только на украинском".

Пам'ятає Аркадій Михайлович і оте "горезвісне" приєднання Криму до України, що обросло вже мохом легенд, мовляв, світ не бачив, щоб так позбиткувалися над народом. Зі слів очевидця, приєднання відбулося без щонайменшої примусовості. Росія Криму не надавала жодної практичної допомоги. За увесь післявоєнний час нею споруджено було лише вісім 12-квартирних будинків. Всі комунікаційні, енергетичні і транспортні зв'язки поєднували з Україною. Тому і народилося відповідне рішення. З 1955 року в школах почали викладати українську мову. З'явилися навіть дві україномовні газети (одна - дублікат "Крымской правды"). Але тривало все це недовго. Петра Юхимовича Шелеста засудили як націоналіста. І несміливим виступам на нарадах українською мовою, навіть у Києві, було покладено край.

Сьогодні батьки Аркадія Михайловича, його сестра Неля, дочка Ірина спочивають на кладовищі в харківській землі. Знайшла собі там останню домівку і "поморочка" Тоня. А місце поруч з нею вже забронюване...

І Аркадій Михайлович, ще сповнений сил і життєвих інтересів, понад усе хоче для своєї української землі миру і процвітання. Він прагне, щоб ми нарешті відірвалися від Росії, навіть, якщо це боляче, навіть, якщо економічно невигідно. А щоб не було вороття, мусимо утверджуватися в міжнародних організаціях.

В далекому 1962 році Аркадій Михайлович з батьками таріднею відвідали землю, де колись народився він сам, його матуся. Щоправда, від маминого хутора лишився лише ледь помітний пагорбок - там була їхня піч. І скільки бачило око колосилася пшениця. Село Канави, що на Полтавщині у Кобеляцькому районі, збереглося. Тут вчителювали колись Аркадієві батьки, тут народився і він сам.

"Кадю!" - так завжди зверталася до Аркадія Михайловича матуся, що з роду Денисенків - запорозьких козаків. Йому і зараз часто здається, нібито чує він її лагідний голос, а ще - дзвін колосків, які теж шепочуть його ім'я. Бо це він, саме він відповідальний за майбутнє своєї держави. Адже з кожного спитається за можливостями його...

Тамара СОЛОВЕЙ.

Газета "Кримська світлиця", №25 за 16. 06. 2006 р.

Біля могили Степана Бандери. Мюнхен, 2004 р.

А. М. Усик. 85-ліття, 2006 р.

УРИВОК З КНИГИ А. М. УСИКА «АРХІТЕКТОР ДОЛІ»

28 лютого 1997 року ЗНОВУ УКРАЇНА

І знову найболючіша для мене тема — моя Батьківщина, моя Україна, мої загублені у віках предки, які проживали на цій землі українській, в степах Полтавщини і Дніпропетровщини.

Коли я думаю про те, що для мене важливіше: суверенність і незалежність України, чи те зовні благополучне життя, яке було для нас з Тонею в кінці 1980 років: персональна республіканська пенсія, гроші, і немалі, які я одержував, працюючи головним архітектором інституту, щорічне лікування разом з дружиною в престижних санаторіях 4-го Головного управління, пайки, квитки і ще, і ще щось?

Ні на одну хвилину у мене не ворухнеться жаль за загубленим. Нема чого жаліти. Те гноблення, якого зазнав мій народ за весь час свого існування в складі імперії, не відплатити нічим. І те блюзірне благополуччя, яке мала моя сім'я, не може закрити мої очі і мої спогади про нескінченні черги за усим, занепад сільського господарства, виробництво неякісних і непрестижних товарів широкого вжитку, поступове розбещення народу примусовою і неефективною працею, знущання над генетичною основою української нації — селом і спроба його знищення, пияцтво. Особливо — останнє, яке стало притаманним не тільки росіянам, а й українцям, які всю історію свою існування визначалися великою працездатністю, любов'ю до своєї землі-неньки, чесністю, порядністю, зневагою до всіляких антиморальних розваг і, в тому числі, до пияцтва.

Імперія агонізувала.

Ніхто її не розвалив, маючи на увазі ту чи іншу особу. Вона сама розвалилася, бо їй вже прийшов край. 74 роки панування більшовиків, яке будувалося на диктатурі і примусовому існуванню в штучно створеному середовищі під страхом незворотних репресій, закінчилося, слава Богу, безкровним розвалом самої ненажерної, якщо говорити про її суть, за всі віки імперії.

1 березня 1997 р. ПРО ТЕ Ж САМЕ

Так, і це безперечний факт, — ця імперія пожирала, знищувала своїх людей, як ніяка інша.

Навіть Гітлер, маючи численні концтабори, наповнював їх, в основному, народами інших країн. Свій народ він, якщо можна так сказати, беріг, бо в нього була своя расова теорія на цей рахунок.

Наша ж комуністична імперія у своїх власних людях, громадянах бачила потенційних ворогів, кожен був під підозрою.

Я вже згадував, як переживали в 1937 — 38 роках, в час масових репресій мої рідні, особливо батько. На його роботі, в Укржитлоспілці, позабирали всіх.

В нашому будинку, на Пушкінській вулиці, 72, майже не було родини, в якій когось би не арештували. Не знаю, який був щасливий збіг обставин, але, слава Богу, минуло. І батько, і мати зостались цілі.

Потім — війна. Батьки з молодшою моєю сестрою Нелею і маминою мамою (бабусею) виїхати з Харкова не змогли. Ніякої евакуації організованої не було.

Час окупації відбився трагічно на їхньому іміджі, як зараз говорять. Тобто, вони стали людьми другого сорту (ґатунку), майже — зрадниками.

Тільки тепер ми дізналися, що в 1944 році був виданий наказ, підписаний Берією і Жуковим, за яким всі українці, які залишилися на окупованій території, підлягали примусовому виселенню в Сибір, чи кудись (за межі України), як ненадійний елемент. Це ж — мільйони людей, ні в чому не винних, крім того, що вони були кинуті напризволяще, позбавлені самим існуючим режимом права розпоряджатися самими собою, в тому числі, і своїм життям.

Я сам, вступивши у війну в перші дні її, бо був кадровим солдатом, воював сумлінно, бо був вихований ідейно, в дусі того часу, в тому числі і півтора роки в партизанських загонах в Білорусі і Смоленській області, нагороджений в 1944 році орденом „Вітчизняної війни" 2 ступеня, двічі був поставлений поза законом, бо був позбавлений своїх громадянських прав.

Перший раз, після переходу лінії фронту в складі 4-ї партизанської бригади загонів „Баті", був направлений на перевірку в якийсь прифронтовий фільтраційний (назва яка, Боже мій, наче якась речовина!) пункт, а потім в справжній табір, десь поблизу Грязовця Вологодської області. І хоча все це тривало десь півтора місяці і в грязовецькому таборі мене допитували всього один раз, пляма на мені зосталася. Перевіряли всіх, без винятку, хто перейшов фронт, але пляма на кожному була вже своя, особиста.

І вдруге. Вже в Керчі, де я був на посаді зам. головного архітектора міста і був членом КПРС, мені КДБ відмовило в допуску до „цілковито таємної роботи". Причина — перебування на окупованій території і відсутність на руках довідки про участь в партизанській боротьбі.

А це, як зрозуміло, крах професійної кар'єри і т. д.

Це примусило мене їхати, кинувши роботу (взяв відпустку), до Горецького району Могильовської області, звертатися в райком партії Горок. Пройшов деякий час, і я одержав довідку з Центрального архіву ЦК Компартії Білорусії, що я дійсно брав участь в партизанській боротьбі.

Допуск мені дали.

Але пляма на мені зосталася, біографія моя так і продовжувала бути «не кришталевою», м'яко кажучи.

(Перевернув кілька сторінок назад і прочитав, що я вже про це писав, тобто, повторююсь. Але — це вже біль душі, він не проходить, а тільки вщухає на деякий час).

Ці рядки написав своєю рідною мовою. Вона увійшла в мене з материнською кров'ю, з нею і на ній я почав усвідомлювати світ, висловлювати свої почуття. Немає нічого рідншого за мою мову, і недарма її зрівнюють з матір'ю, яка тебе народила. І тому, мабуть, з моєю мамою ми по-справжньому розуміли один одного тільки на українській мові.

Так і чую мамин голос по телефону і перше слово, яке вона завжди виголошувала: „Кадю..."

„Я так її,
Я так люблю
Мою Україну убогу,
Що проклену
Святого бога,
За неї душу погублю!"

Т. Г. Шевченко.

МИКОЛІ ВАШУЛЕНКУ — 70!

Шановний Миколо Самійловичу!

Українство Севастополя, учителі-словесники, науковці, кого з Вами звела доля, щиро вітають Вас зі славним ювілеєм і бажають доброго здоров'я, подальших успіхів, відданих колег та талановитих послідовників.

Нехай і надалі постійно супроводжує Вас щаслива Зоря. Ми завжди захоплюємось Вашою простотою, доброзичливістю і щедрістю душі, попри всі Ваші високі заслуги.

Для нас Ви — Людина, характер якої відповідає найкращим уявленням про педагога, інтелігента, ученого.

Хай наступне сімдесятиліття буде щедро вмито цілющими росами, в міру зрошені теплим дощем, наскрізь прогріті сонечком і теплими очима, густо засіяні творчими ідеями, щедро наповнені приємними несподіванками.

Зичимо Вам, дорогий Миколо Самійловичу, щоб мир і спокій панували у родині, незгоди втікали, а люди за щирість завжди цінували. Щоб щастя всміхалось при кожній годині!

Хай здоровиться Вам і мріється ще многії літа!

Вам, мудрій, сильній, елегантній, щедрій людині — многая літа!

* * *

Вашуленко Микола Самійлович — дійсний член (академік) АПН України (обраний 20.12.1995 р.), доктор педагогічних наук, професор, з ім'ям якого пов'язаний розвиток букваристики в Україні.

Головний науковий співробітник Інституту педагогіки АПН України. Заслужений діяч науки і техніки України.

Народився Микола Самійлович в с. Жовтневе Бородянського району Київської області в родині сільських трударів. Свою професію майбутній вчений обрав ще зовсім юним. У шістнадцять років вступив до Глухівського державного педагогічного інституту на факультет педагогіки і методики початкового навчання. Продовжив навчання в Київському державному педагогічному інституті імені О. М. Горького, де набув другу спеціальність — учителя української мови і літератури. Педагогічну діяльність розпочав учителем початкових класів у середній школі та вихователем і вчителем у школах-інтернатах. Дуже швидко виявився його справжній талант педагога і науковця.

З 1972 року Микола Самійлович - співробітник Науково-дослідного інституту педагогіки України, де пройшов через усі службові сходинки - від молодшого наукового співробітника до заступника директора Інституту з наукової роботи.

У 1976 році захистив кандидатську дисертацію на тему «Робота над орфоепією як одна з умов формування у молодших школярів навичок орфографічного письма». Опрацьований під його безпосереднім науковим керівництвом зміст початкової мовної освіти було узагальнено в книзі «Удосконалення змісту і методики навчання української мови в 1-4 класах», яку разом з Букварем та підручниками з української мови для 1-4 класів, методичними посібниками до них було покладено в основу його докторської дисертації «Теорія і практика навчання української мови в чотирирічній початковій школі». Дисертацію Микола Самійлович Вашуленко захистив у 1992 році.

Академік М. С. Вашуленко — авторитетний в Україні і за її межами вчений. Фахівець у галузі методики навчання української мови. Досліджує проблеми навчання рідної мови у початковій школі. За його наукового керівництва та участю розроблено і впроваджено в освітню практику систему навчання української мови на основі комунікативно-діяльнісного підходу, створено дидактичне і методичне забезпечення реалізації цієї системи в початкових класах. Він є одним із авторів Державного стандарту початкової освіти.

Вчений готує науково-педагогічні кадри вищої кваліфікації для педагогічних освітніх закладів. Нині його наукова школа методистів в Україні — 2 доктори й 22 кандидати наук. Очолює спеціалізовану вчену раду із захисту кандидатських дисертацій в Інституті педагогіки АПН України, входить до складу спеціалізованої докторської ради в Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова. Член редколегії журналу «Початкова школа» та інших фахових видань.

Микола Самійлович Вашуленко — автор понад 180 наукових праць, зокрема: «Методика навчання української мови» (у співавторстві), методичних посібників «Орфоепія і орфографія в 1-3 класах», «Удосконалення змісту і методики навчання української мови в 1-4 класах», «Навчання грамоти в 1 класі», «Українська мова і мовлення в початковій школі», підручників з української мови для 1-4 класів, українського і російського букварів для шкіл України.

З ім'ям Миколи Самійловича пов'язаний розвиток букваристики в Україні. Створений ним у співавторстві зі Скрипченко Надією Федорівною у 1978 р. «Буквар» витримав 30 видань. «Ця книга належить до фундаментальних національних цінностей. Упродовж 30 років вона залишається найголовнішим підручником для першокласників України», — наголосив, виступаючи на урочистому відкритті виставки «Сучасному українському Букварю — 30 років» , президент Академії педагогічних наук України, академік НАНУ та АПН України В. Г. Кремень.

М. С. Вашуленко нагороджений Почесною Грамотою Кабінету Міністрів України, медаллю А. С. Макаренка, медаллю АПН України «Ушинський К. Д.».

ВИЙШОВ ЗБІРНИК НА ПОШАНУ ПРОФЕСОРОВІ ФРАНКУ СИСИНУ

Нещодавно Канадський інститут українських студій опублікував тт. 33–34 (2008–2009) «Журналу українознавчих студій». Це 628-сторінкове число під назвою Tentorium honorum містить тридцять три статті на пошану професорові Франку Сисину з нагоди його шістдесятиріччя.

Професор Сисин — визначний дослідник української і польської історії, провідна постать у розвитку української історичної науки у США, Канаді, Україні і Німеччині за останні три десятиріччя. Він професор відділу історії і класичних студій Альбертського університету, а з 1990 р. директор Центру досліджень історії України ім. Петра Яцика при КІУСі та головний редактор проекту англомовного перекладу праць Михайла Грушевського. Професор Сисин є автором праць Between Poland and the Ukraine: The Dilemma of Adam Kysil, 1600–1653 (Між Польщею і Україною: дилема Адама Киселя, 1600–1653)(1985), Mykhailo Hrushevsky: Historian and National Awakener (Михайло Грушевський: історик і національний будитель) (2001) та студій про повстання Хмельницького, українську історіографію та ранньомодерну політичну культуру України. Разом із Сергієм Плохієм він співавтор Religion and Nation in Modern Ukraine (Релігія і нація в сучасній Україні) (2003).

Редакторами спеціяльного випуску були запрошені професори Ольга Андрієвська, Зенон Когут, Сергій Плохій та Ларрі Вольф. До нього ввійшли статті, написані на пошану проф. Сисину його колеґами і колишніми студентами з Канади. Ці статті, що охоплюють період від Середньовіччя до сучасної східноєвропейської та української історії, відбивають вагомість впливу професора Сисина в даній ділянці. До тому також увійшли біографія професора Сисина та вибрана бібліографія його праць.

Канадський інститут українських студій.

ПОСОЛ УКРАЇНИ ВРУЧИВ ОРДЕН ЛЕГЕНДАРНОМУ БОРЦЕВІ-СУМОЇСТУ

Посол України в Японії Микола Кулінич за дорученням Президента України Віктора Януковича вручив державну нагороду — орден «За заслуги» III ступеня — видатному борцю сумо українського походження Кокі Ная (Тайхо).

Як повідомили УНІАН у Департаменті інформаційної політики Міністерства закордонних справ України, урочиста церемонія нагородження легендарного борця сумо відбулася 29 травня у престижному токійському готелі «Роял Парк» за участю керівництва Федерації сумо Японії, колишніх відомих борців сумо, діючого абсолютного чемпіона цієї боротьби ХАКУХО, а також представників політичних та культурних кіл Японії.

Державну нагороду України К.Ная було вручено за значний особистий внесок у зміцнення міжнародного авторитету України, розвиток українсько-японських гуманітарних відносин.

М.Кулінич у своїй вітальній промові високо оцінив діяльність К.Ная у справі поглиблення дружніх контактів і взаєморозуміння між українським та японським народами, а також висловив упевненість, що особистість К.Ная є взірцевим прикладом у контексті виховання молоді та подальшої популяризації японської боротьби в Україні.

Як повідомляв УНІАН, 18 січня 2011 р. Президент України В.Янукович своїм указом нагородив видатного борця сумо українського походження Кокі Ная (Тайхо) орденом «За заслуги» III ступеня.

* * *

Кокі Ная (1940 р.н.) - японський спортсмен, сумоїст українського походження. Чемпіон із боротьби сумо. Єдиний сумоїст, який вигравав імператорський кубок 32 рази. Прозваний «великим йокодзуною XX століття».

Батько Кокі Тайхо — Маркіян Боришко народився в селі Руновщина Полтавської губернії (нині цей населений пункт відноситься до Зачепилівського р-ну Харківської обл.), в якому, до речі, й до цього дня майже половина жителів носить прізвище Боришко.

У 1900 році сім'я Маркіяна Боришка в складі групи переселенців виїхала на Далекий Схід, а пізніше — на Сахалін. У 1928 році Маркіян познайомився з молодою японкою Ная Кіє, майстринею з місцевого ательє. Попри істотну різницю у віці (18 років), вони одружилися.

Боришко-сан, як називали Маркіяна японці, був популярною особою в сахалінському містечку Сікука (нині — Поронайськ, Росія). Сім'я вела велике господарство: самі орали, сіяли, тримали корів, коней, овець, чорнобурих лисиць, пекли та продавали хліб. Кажуть, Боришко-сан був причиною безсонних ночей багатьох красунь міста. Він завжди ходив в костюмі-трійці, з тростиною... Та розлучницею стала не одна з місцевих красунь, а Червона армія, яка 9 серпня 1945 року ввійшла до південної частини Сахаліну. Дружина та діти (подружжя виховувало чотирьох дітей — трьох хлопчиків і одну дівчинку) були репатрійовані до Японії. Маркіяна не відпустили...

Три роки він відпрацював перекладачем з японської в органах контррозвідки «Смерш». У 1949-му на Боришка було сфабриковано справу і його засудили до десяти років позбавлення волі. Звільнили Маркіяна лише в період відлиги. У 1960 році він помер у лікарні Южно-Сахалінська від запалення легенів, до останньої хвилини мріючи розшукати свою сім'ю в Японії, довідатися, якими стали його діти...

За злою іронією долі Маркіян помер у рік першого тріумфу свого молодшого сина — Івана (він народився 29 травня 1940 р.). У 1960-му Іван Боришко, а точніше — вже Кокі Тайхо перейшов в елітний дивізіон японської професійної ліги сумо й відразу отримав приз за техніку боротьби. А в 1962 р. він виграв свій перший Кубок імператора.

Упродовж ще семи років 190-кілограмовий богатир не давав своїм суперникам шансів на перемогу. Чи не українські гени є причиною цього? Він виріс могутнім, як батько, — 180 сантиметрів зросту. Японці до цього дня вважають його одним із найгарніших чоловіків своєї країни.

До речі, Тайхо в перекладі з

японської означає «Величезний птах». Це прізвисько дав майбутньому чемпіонові його вчитель в Академії сумо. «З таким розмахом крил до перемоги він не йтиме, а летітиме», — так пояснив він своє рішення.

У 2002 році Кокі Тайхо приїжджав до України. У Рунівщині зняв на камеру місце, де стояв дідівський будиночок, набрав води з колодязя, взяв рідної землі...

Побував він і в Харкові на турнірі з сумо, який організували місцеві ентузіасти стародавнього єдиноборства і з благословення чемпіона присвоїли змаганню його ім'я. Відтоді Кубок Кокі Тайхо розігрується в Україні щорічно.

ДЕ ТИ, ПРАВДО, ОЗОВИСЯ!

(Закінчення. Поч. на 1–й стор.).

Можливо, це рішення зумовлене тим, що Ілля і сам добре знає, як це – бути безпомічним та хворим. На боротьбу за його одужання пішло кілька років маминого життя, тоді вона й звернулася до «Кримської світлиці», бо хто ж мав її зрозуміти, як не працівники єдиної в Криму україномовної газети, адже Тетяна – дружина військового – нещодавно переїхала разом з ним із материкової України і намагалася намацати щось своє – хоча б за мовною ознакою.

Тоді Тетяна розповіла нам про горе, яке спіткало її родину. Хлопчик, прямуючи до школи, переходив дорогу на пішохідному переході, коли для машин горіло червоне світло, а для пішоходів блимало жовте (світлофор був зіпсований і до зеленого справа не доходила). Транспорт зупинився, але раптом з другого ряду вилетів автомобіль, і вже за мить дитина лежала на шосе. Вправний водій на прізвище Дехтярьов замість того, щоб дочекатися «Швидкої» та служби ДАІ (і навіщо йому та служба?) хутенько доправив потерпілого до лікарні «Швидкої допомоги» (а сталася пригода метрів за двісті до неї). З хлопчиком не панькався – протягнув його в салон через багажний отвір, при цьому змістилися кістки роздробленої гомілки. Зате був дуже уважним і переконливим з лікарями, яким передав дитину. Настільки переконливим, що, наклавши гіпс, вони до приїзду Тетяни лікували травмованого лише сечогінними препаратами, пояснивши, ніби то нічого іншого дитина не потребує. Це вже пізніше, під тиском матері, було зроблено обстеження, яке виявило закриту черепно–мозкову травму, струс мозку, оскольчатий перелом гомілкової кістки та інші ушкодження. Скільки ще ночей по тому дитина марила в лікарні, а мати плакала і молилася, скільки коштували обстеження та ліки, бо подібні травми лікувалися зовсім не сечогінним!

Завітавши 7 років тому з мамою до редакції, у "Кримській світлиці" Ілля раптом відкрив для себе "Джерельце" - з кросвордами, конкурсами, казками, віршами, загадками - цікаву, веселу і ще й таку кольорову дитячу газету. Нехай же схожим на наше "Джерельце" буде й життя у нашого нового хрещеника-читача, - побажали ми тоді Іллі.

Хто ж 7 років тому міг подумати, що «Джерельце» пересохне, а «Світлицю» опечатають...

Мати, здавалося, забула про їхнього кривдника, котрий, як і раніше, гасав вулицями міста на «Фольксвагені» і не відчував жодного дискомфорту після скоєного злочину. Лише, витративши останню копійку, Тетяна Михайлівна навідалася до нього додому просити про матеріальну допомогу. Та зустріла її вересклива жінка, котра прогнала матір геть на очах у здивованих сусідів.

А чоловік, як і раніше, продовжував вкладати кошти в «більш прибуткові проекти», аби лише не допомагати покаліченій дитині. Він знову навідався до лікарні, а пізніше найняв адвоката, що працює в одній установі із суддею. На це можна було б не звернути уваги, аби не моя телефонна розмова напередодні суду з паном Гнусарєвим, під час якої суддя пояснив, що дитина цілком здорова, ходить до школи, а ось матуся в неї не зовсім адекватна.

На той час я вже добре знала: хлопець на домашньому навчанні, а Тетяна після першого судового слухання просто у відчаї. Там на неї накинулися усі гуртом, нібито це вона переїхала пана водія, та ще й доводить свою правоту.

То ж з того часу, прямуючи на чергове засідання суду (спочатку Тетяна взагалі не мала наміру судитися, аби не оте нахабство з боку кривдника), мати із сином заходили до редакції, і до мене в суді вже звикли, як до рідної. І не лише звикли, але і усвідомили: справа може стати резонансною, це вже не те, що можна приголомшену горем матір залякати і затюкати.

Та й Тетяна Михайлівна, відчуваючи власну правоту і підтримку, виявилася красномовнішою висококооплачуваного адвоката і, зрештою, на водія чекав обвинувачувальний вирок: він мав відшкодувати близько 10 тисяч грн. потерпілому, а за позовом лікарні ще перерахувати солідну суму на її рахунок.

Здавалося, правда, нарешті перемогла, і приємно було усвідомлювати, що до цього якимось чином причетна і газета. Та радіти виявилося зарано. Водій, який на суді інсценував серцевий напад, невдовзі оговтався і почав діяти. Тож раптом виявилося, що у нього немає геть нічого: ні квартири, яку колись відвідувала Тетяна Михайлівна, ні галасливої дружини, ні автомобіля, а сам він – інвалід II групи та живе на пенсію. За нашими розрахунками, аби вилучити належну суму з пенсійних копійок, довелося б їх стягувати понад 10 років.

Чи не тому працівники Залізничного відділу виконавчої служби Сімферопольського міського управління юстиції АРК теж виявилися такими поблажливими до свого клієнта? За час, що минув, вони стягнули з винуватця «аж» 200 гривень. А далі той «загубився», хоча Тетяна частенько його зустрічала, бо вони мешкали в одному районі.

Коли жінка зверталася до свого державного виконавця О. Дорошенка, той від цього не дуже

2004 рік. Тетяна та Ілля Литовченки у редакції "Кримської світлиці".

активізовувався. У Тетяни Михайлівни склалося враження, що над нею просто знущаються, і одного разу вона відмовилася покидати кабінет, доки не дочекається належної уваги. Тоді «вартові виконання закону» викинули її речі в коридор, де було чимало стороннього люду. Саме таку картину і застали ми з головним редактором «Кримської світлиці» Віктором Качулою і активістом «Нашої України» Іваном Волобуєвим. З часом до виконавчої служби стурбована сусідка привела і маленького Іллю...

Обурена несправедливістю, Тетяна збиралася навіть голодувати, думала – подіє. Зараз вона надіється тільки на Бога. Адже, на відміну від людей, – помилував. І хлопець вже не шкутильгає, хоча, внаслідок травми одна нога була суттєво довшою і довелося стимулювати посилений ріст здорової, і школу закінчив добре, попри кілька років домашнього навчання, і зі скрипкою не розлучився.

А ось в належний захист держави вона зовсім не вірить. Бо пам'ятає і доручення Президента В. Ющенка 2005 року про обов'язкове реагування органів державної влади на повідомлення в засобах масової інформації (а «КС» не просто кричала, вона волала про несправедливість), ознайомилась Тетяна і зі змінами в Законі про виконавче провадження від 8 березня 2011 року вже іншого Президента. Тут, як і раніше, виконавче провадження має здійснюватися за 6 місяців. Але вже цей термін перевищено в 15 разів, і що з того? Є у змінах до Закону і чимало позитивного, спрямованого на посилення відповідальності за стягнення боргу з боржника та виконавчих органів. Там, зокрема, зазначається: «Стягувач і інші учасники виконавчого провадження (крім боржника) можуть оскаржити рішення, дії або бездіяльність посадових осіб державної виконавчої служби...». Але це Тетяна теж вже проходила. Судилася. Їй поспівчували та посварили на словах судових виконавців. Але рішення прийняли на їхню користь. Бо рука руку миє. Митиме і надалі, після новітніх змін у Законі. Бо у Залізничному відділі виконавчої служби сидять ті ж самі чиновники, які не шанують ні людей, ні закону, нові норми якого ймовірно стануть дієвими лише для тих, хто не вміє шукати «спільної мови» з неробами і корупціонерами.

Та й ми, працівники «Кримської світлиці», сьогодні вже не зможемо стати організаторами добровільного рейду в пошуках правди, викинуті із активного життя. Але як тішить, що нас пам'ятають, нас люблять! І пані Тетяна, і Ілля, і ще чимало несправедливо скривджених людей. Ми не просто видавали газету, але й намагалися бути осередком самоорганізації громадянського суспільства. А без цього нелегко буде навести лад у державі, навіть видаючи такі очікувані справедливі закони.

Тамара СОЛОВЕЙ.

ЗАРАДИ ЩАСЛИВИХ ДИТЯЧИХ ОЧЕЙ

(Закінчення. Поч. на 1–й стор.).

Тож попереду для найголовніших учасників свята була казка, у якій добрі і не дуже герої доказували один одному свою правоту. І, як у кожній казці, у фіналі добро не лише перемогло зло, а й зробило поганих героїв добрими. В цьому йому допомогли діти–сироти.

– Наші зустрічі з підшефними малюками – це не разові акції, це дружні відносини, які мають кількарічну традицію, – говорить командир батальйону капітан 2 рангу Сергій Тима. – Ми регулярно буваємо один у одного в гостях, запрошуємо дітвору до військової частини. Ми це робимо заради їх щасливих очей, щирих посмішок й доброго настрою. Це треба робити, бо вони на таке ставлення заслуговують.

Також командир додав, що це рішення всього військового колективу, який з розумінням ставиться до такої взаємодії і робить свій внесок з щирим серцем. Це й елемент військово–патріотичного виховання, адже матроси строкової служби відчувають себе не лише захисниками Батьківщини, а й старшими друзями маленьких хлопчиків та дівчаток, які щоразу з нетерпінням чекають на нові зустрічі зі своїми шефами у військових одностроях.

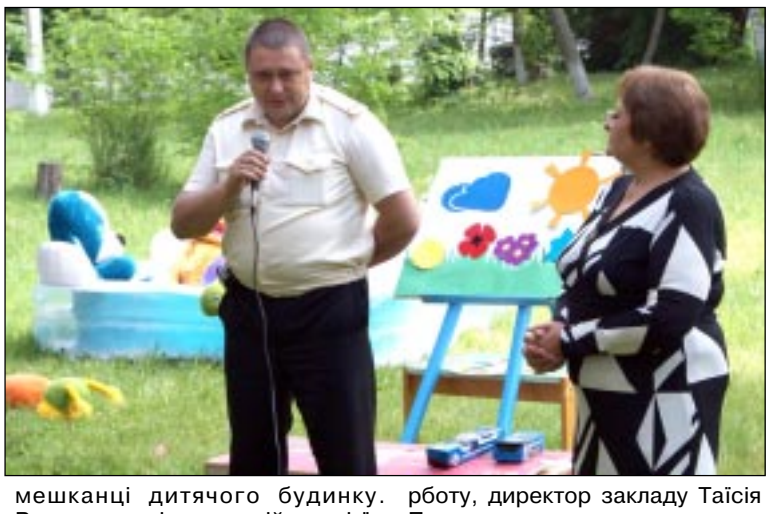

Про те ж саме вели мову й мешканці дитячого будинку. Вони розповіли, що військові їм говорять про необхідність займатися спортом, аби вирости сильними, мужніми та надійними захисниками країни, родини та слабкіших.

Попереду на дітлахів чекають три літні місяці, тому цього разу й подарунки військових стали «літньоспрямованими». Дитячі іграшки, що привезли з собою моряки, призначені для активних ігор на свіжому повітрі. М'ячі, спортивні приладдя, літні ігрові палатки з вдячністю та радістю були прийняті маленькими друзями військових.

А на завершення, дякуючи військовим морякам за увагу та турботу, директор закладу Таїсія Плесканцевич наголосила на тому, що не кількістю подарунків вимірюються дружні відносини.

– Для нас не подарунки важливі, нам вкрай необхідні стабільні відносини, увага, турбота та розуміння. Все це ми отримуємо, спілкуючись з нашими військовими шефами. Ми вами пишаємося, – сказала Таїсія Миколаївна.

Наступна зустріч давніх друзів відбудеться напередодні Дня Флоту України. Цього разу вихованці дитячого будинку завітають у гості до військових.

Владислав СЕЛЕЗНЬОВ, підполковник.

У ГРУЗІЇ ДАНО СТАРТ ЛЮСТРАЦІЇ КОМУНІЗМУ ТА НАЦИЗМУ

Парламент Грузії ухвалив «Хартію свободи», яка вводить обмеження для колишніх радянських чиновників і не допускає використання в громадських місцях фашистської та комуністичної символіки, повідомляє Кавказький портал.

Частина Хартії, що стосується люстрації, передбачає встановлення посадових обмежень для колишніх співробітників спецслужб Радянського Союзу, а також колишніх вищих посадових осіб компартії та комсомолу.

Ці люди не зможуть працювати в представницьких чи виконавчих органах, Раді безпеки, Кабінеті міністрів, займати посади голів департаментів, в адміністрації президента, апараті парламенту, урядовій канцелярії, регулюючих комісіях.

Для них також будуть задіяні обмеження для роботи в міністерствах оборони і внутрішніх справ, оперативних підрозділах у званні віце-полковника і вище.

Вони також не можуть обіймати посади суддів, керівників вищих навчальних закладів, проректорів, деканів та завкафедрою. Також для них буде неможливо перебувати в керівництві Громадського телебачення або бути членом регулюючої ради.

Особи, які співпрацювали з радянськими спецслужбами, зможуть брати участь у виборах лише після того, як інформація про це стане публічною для виборців.

Комісія, яка буде розглядати реєстри осіб, що потрапляють під люстрацію, повинна бути створена президентом, і по одній людині в неї представлять фракції парламенту Грузії.

Протягом шести місяців після вступу закону в силу комісія отримає в своє розпорядження від відповідних органів матеріали про секретних агентів радянських спецслужб.

Також комісія отримає повноваження «розгляду і прийняття рішень щодо викорінення комуністичної чи фашистської символіки, культових будівель, пам'ятників, монументів, назв вулиць, які пропагують комуністичну чи нацистську ідеологію».

Автором закону є депутат опозиційної фракції «Сильна Грузія» Гія Тортладзе, який об'єднав в цьому документі раніше розроблені ним законопроекти «Про

люстрацію» і «Акт патріота».

Хартія, яка вступить в силу з 1 грудня 2012 року, була прийнята одноголосно.

Як відомо, в лютому 2011 року у Верховній Раді України було зареєстровано проект закону, який передбачає кримінальну відповідальність або штраф до 17 тисяч грн. за «пропаганду, публічне схвалення тоталітарної ідеології та практики комунізму і нацизму».

У квітні 2011 року ВР підтримала скопійовану з російської постанову, яка засуджувала спроби порівняння СРСР із нацистською Німеччиною.

Українська правда.

ЗА «ЧЕРВОНОПРАПОРНИЙ» ЗАКОН ВІЗЬМЕТЬСЯ КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД?

Розгляд конституційного подання народного депутата Юрія Костенка щодо офіційного тлумачення положень підпунктів 1, 2 пункту 1 Закону України „Про внесення змін до Закону України „Про увічнення Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 років" щодо порядку офіційного використання копій Прапора Перемоги" від 21 квітня № 3298–IV у сукупності з положеннями частин першої, другої, третьої, четвертої статті 20, статті 65 та інших статей Конституції України зараз перебуває на вивченні у колегії суддів.

Як повідомляється на офіційному сайті Конституційного Суду України, розгляд у колегії відбудеться 6 червня.

Як повідомляв УНІАН, 24 травня лідер Української народної партії Ю.Костенко зареєстрував звернення до КС щодо закону про порядок офіційного використання копій Прапора Перемоги (№3298-VI).

У своєму зверненні він стверджує, що «закон не лише суперечить багатьом статтям Конституції України, а й провокує сепаратистські настрої громадян, спрямований на розчленування України».

Закон «Про внесення змін до Закону України «Про увічненні Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років» (про порядок офіційного використання копій Прапора Перемоги) Верховна Рада прийняла 21 квітня.

4 травня Президент Віктор Янукович заявив, що підпише закон про використання червоного прапора під час святкових заходів до дня Перемоги, щойно документ надійде йому на підпис.

6 травня глава Адміністрації Президента Сергій Льовочкін заявив, що АП передала закон про використання червоного прапора на експертизу в Кабінет Міністрів і Міністерство юстиції. «Після того, як будуть одержані відповідні експертні висновки, закон буде подано на підпис Президентові України», - сказав С.Льовочкін.

Президент підписав закон 20 травня.

ПРОКУРОРСЬКИЙ ПРОТЕСТ ВІДХИЛЕНО

Львівська міська рада відхилила протест прокурора на рішення від 21 квітня поточного року «Про заборону використання символіки СРСР, комуністичної та нацистської символіки на території міста Львова». За відхилення протесту в середу проголосували 73 депутати з 90.

Протест був внесено 19 травня 2011 року. У документі вказувалося, що прийнявши таке рішення Львівська міськрада вийшла за рамки своїх повноважень, передбачених законом про місцеве самоврядування, а також порушив вимоги статті 19 Конституції України, яка зобов'язує органи місцевої влади та її представників діяти виключно в рамках повноважень і в спосіб, передбачений Конституцією та законами України.

В інформаційній довідці за підписом начальника юридичного управління Львівської міськради Гелени Пайонкевич зазначено, що міська влада не може погодитися з твердженням прокуратури про перевищення повноважень і порушенні законів.

Як зазначають у юридичному управлінні, не можна ототожнювати прапор Перемоги, про який йдеться в законі «Про увічнення перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-45 рр.» з державним прапором СРСР.

«Крім того, в законодавстві СРСР, УРСР та чинному законодавстві України не передбачено термін «комуністична символіка», отже, немає правових підстав вважати, що заборона на використання у Львові символіки СРСР, а також комуністичної та нацистської символіки, що передбачено рішенням міської ради, означає заборону використання на території Львова прапора Перемоги», - йдеться у довідці.

Також в юридичному управлінні Львівської міськради вказують на те, що посилання прокурора на статтю з закону про місцеве самоврядування не є обгрунтованим, оскільки дана норма закону передбачає виключну компетенцію місцевих рад і, зокрема, це стосується питань про проведення зборів, мітингів, маніфестацій, походів і контролю за забезпеченням громадського порядку при проведенні вказаних заходів.

Інтерфакс-Україна.

ДЕСЯТИННА ЦЕРКВА: ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ?

Колишній Предстоятель Української греко-католицької церкви, Блаженніший Любомир ГУЗАР вважає, що Українська православна церква Московського Патріархату повинна надати офіційне пояснення того, що відбувається навколо Десятинної церкви у Києві.

Про це Л.Гузар заявив під час презентації своєї нової аудіокниги «Суспільство і влада», відповідаючи на запитання кореспондента УНІАН, чи вважає він, що Митрополія УПЦ МП має висловити свою позицію у відповідь на закиди, що саме ця церква має намір будувати храм на залишках фундаменту Десятинної церкви.

«Часом бувають події дуже локальні, й митрополія справді може бути непоінформована. У даному випадку йдеться про церкву великого масштабу – Десятинну церкву, а не якусь парохіальну церкву в забитому гірському селі», – зауважив колишній глава УГКЦ.

На його думку, у цьому питанні патріархат має діяти і відповідати рішуче й чітко. «Не задля нашої якоїсь цікавості, а просто тому, що хтось мусить відповідати. І казати, що ми за це не відповідаємо чи не знаємо, що діється, це – відмова від відповідальності. А це дуже негативно відбивається на церкві. Церква будь-яка: УПЦ чи інша у світі, яка відмовляється від відповідальності, втрачає довіру. Церква повинна зберігати довіру», – сказав Л.Гузар.

Він нагадав, що священики не повинні вдавати з себе ангелів, а мають відповідати за свої вчинки. «Ні, бо ми є люди. І всі люди роблять помилки. І не треба цього заперечувати, вдавати, що цілком непричетні до цього», – підкреслив колишній глава УГКЦ.

Як повідомляв УНІАН, 25 травня близько 23.00 до фундаменту Десятинної церкви у Києві під'їхали 6 вантажівок із будівельними вагончиками, потім почалося їхнє вивантаження. Люди, які приїхали на вантажівках відмовилися показувати документи і проігнорували заборону міліції на роботу крану. Священик, який вийшов до очевидців із дерев'яного храму (УПЦ МП), який знаходиться поруч, повідомив, що вагончики необхідні для початку будівництва Десятинної церкви. Вдень 26 травня головний архітектор Києва Сергій Целовальник заявив, що будівельні вагончики необхідні для археологів, а про забудову фундаменту Десятинної не йдеться зовсім.

Українська народна партія стверджує, що саме УПЦ Московського патріархату розпочало будівництво на залишках Десятинної церкви.

Прес-секретар предстоятеля УПЦ МП Георгій Коваленко сказав кореспонденту УНІАН, що церква не знає про події, що відбуваються біля Десятинної церкви.

* * *

Офіційна позиція Державної служби з питань національної культурної спадщини стосовно ситуації навколо Десятинної церкви:

Єдине погодження, яке видало Міністерство культури України (Державна служба з питань національної культурної спадщини) стосувалось надання дозволу на проведення археологічних досліджень на місці фундаментів Десятинної церкви. Такі погодження видаються терміном на 1 рік, тобто актуальний дозвіл дійсний до кінця 2011 року.

Результатом проведення конкурсу на кращу містобудівну концепцію культурної, архітектурної та художньої ревалоризації (реставрації існуючих споруд та відновлення зруйнованих) пам'ятника археології національного значення «Дитинець древнього Києва VIII-X ст. з фундаментами Десятинної церкви X ст.», оголошеного Київською міською владою, стало колегіальне рішення журі, яке полягає у ідеї поєднати два проекти-переможці. З цією метою було створено об'єднану групу проектувальників, яка має напрацювати єдиний спільний проект та представити його на розгляд громадськості та науковців.

На даний час до Міністерства культури та до Державної служби з питань національної культурної спадщини жодні проекти, що стосуються Десятинної церкви, на розгляд не надходили. Після подання такого проекту обов'язково відбудеться його публічний розгляд на Науково-методичній раді Мінкультури.

Земельна ділянка, на якій розташовано Дитинець та залишки фундаментів Десятинної церкви, відведена КП «Дирекція реставраційно-відновлювальних робіт». Це комунальне підприємство Київської міської Ради, підпорядковане безпосередньо Головному управлінню капітального будівництва м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації). Отже, саме ця установа виступає замовником робіт та несе повну відповідальність за ведення робіт на ділянці та дотримання вимог законодавства.

http://mincult.kmu.gov.ua

УКРАЇНСЬКИЙ КАЛЕНДАР

ЧЕРВЕНЬ

1

Міжнародний день захисту дітей

1891 — помер Василь Мова, український письменник, поет, драматург.

2

1919 р. — народився Юрій Тимошенко (Тарапунька), артист естради, актор.

3

1906 р. — у Петербурзі почав виходити часопис "Український вісник" — орган української громади.

1545 р. — народився Іван Вишенський, письменник-полеміст .

1863 р. — народився Євген Петрушевич, український громадсько-політичний діяч, президент Західноукраїнської Народної Республіки(ЗУНР).

1928 р. — народився Костянтин Степанков, український актор театру і кіно.

4

1500 р. — Київ згідно з Магдебурзьким правом звільнений від усіх торгових мит.

1630 р. — Тарас Трясило під Переяславом розгромив польське військо на чолі з Конецпольським.

1874 р. — відбулися перші загальні збори Наукового Товариства імені Шевченка

1941 р. — народився Василь Литвин, заслужений артист України, народний артист України голова Спілки кобзарів України, лауреат Республіканської премії ім. І. Нечуя-Левицького, лауреат премії фонду Т. Г. Шевченка.

На фото: кобзар Василь Литвин на могилі отамана Василя Чучупаки.

5

1919 р. — у ході українсько-польської війни 1918—1919 р.р. розпочалася Чортківська операція Української Галицької Армії (УГА), в ході котрої від поляків було звільнено Чортків, Тернопіль, Бучач та Перемишляни.

1992 р. — у Києві розпочався перший собор Третього Відродження Української автокефальної православної церкви.

1975 р. — помер Павло Вірський, український танцівник і хореограф, народний артист СРСР.

6

День журналіста

7

1991 — Верховна Рада України прийняла рішення про перепідпорядкування Україні союзних підприємств на території республіки.

1843 р. — помер Маркіян Шашкевич, визначний письменник, член "Руської трійці".

1938 р. — за вироком особливої трійки УНКВС Одеської області розстріляний Микола Вороний, український письменник, перекладач, поет, режисер, актор, громадсько-політичний діяч, театрознавець, один із засновників Української Центральної ради. У 1917 р. був одним із засновників і режисерів Українського національного театру.

Репресований у 1934 році.

8

1668 р. — Петра Дорошенка обрано гетьманом України.

1919 р. — радянська влада оголосила Нестора Махна поза законом.

1993 р. — помер бандурист Олексій Чуприна. Довгі роки грав на Тарасовій горі в Каневі. Член Об'єднання (згодом Всеукраїнської спілки) кобзарів. В його репертуарі були народні пісні, твори композиторів, канти.

2006 р. — помер Микола Колесса, український композитор.

9

1847 р. — російський цар Микола I підписав вирок, за яким художник і поет Тарас Шевченко віддавався в солдати.

1995 р. — у Сочі президенти Росії і України підписали договір про розділ Чорноморського флоту.

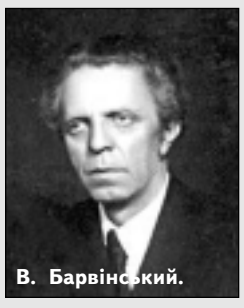

В. Барвінський.

1963 р. — помер Василь Барвінський, український композитор, піаніст, музичний критик, педагог, диригент, організатор музичного життя. Визначний представник української музичної культури XX століття. провідний діяч Союзу українських професійних музик.

10

1934 р. — створене українське відділення ГУЛАГу.

1964 р. — у Москві відкритий пам'ятник Тарасу Шевченку.

1944 р. — німцями закатований поет, археолог і політичний діяч Олег Ольжич-Кандиба, син Олександра Олеся.

1951 р. — померла Катерина Білокур, відома українська художниця, майстер народного декоративного живопису, представниця "наївного мистецтва".

11

1887 р. — народився Олександр Архипенко, український та американський скульптор і художник, один із основоположників кубізму в скульптурі. Почесний член Об'єднання Мистців Українців Америки (ОМУА) та дійсний член Американської Академії Мистецтва і Літератури.

1993 р. — помер Патріарх УАПЦ Мстислав (Степан Скрипник), визначний український церковний діяч, патріарх УАПЦ. Помер у канадському місті Грімсбі. Похований на кладовищі у Саут-Баунд-Бруку, США.

12

1920 р. — Київ захопили частини Червоної Армії.

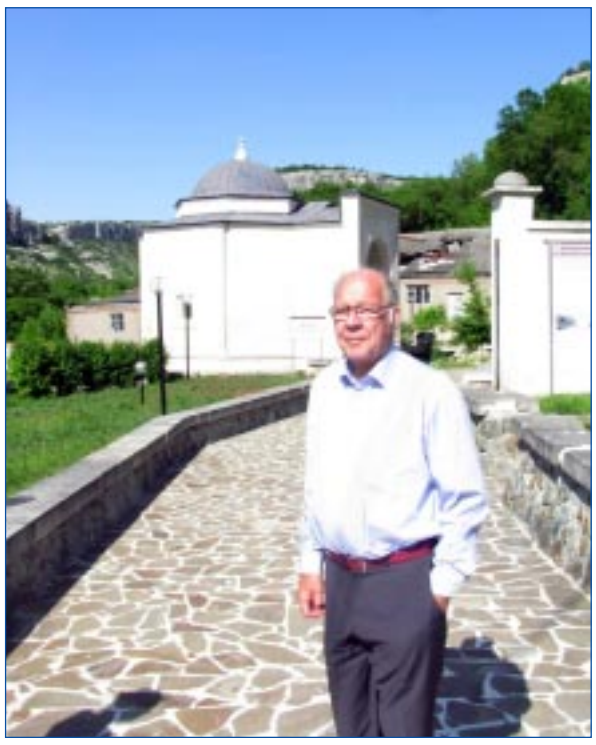

ЮНЕСКО ПРОВОДИТЬ ДОСЛІДЖЕННЯ ПАМ'ЯТНИКІВ КУЛЬТУРНОЇ І ПРИРОДНОЇ СПАДЩИНИ В КРИМУ

З 18 травня 2011 року в Україні з робочим візитом перебуває провідний консультант ЮНЕСКО – Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури – професор Бернд фон Дросте.

Метою візиту п. Бернда фон Дросте в Україну, одного з визнаних міжнародних авторитетів у сфері діяльності ЮНЕСКО, ще в недавньому минулому директора, що займав пост Центру всесвітньої спадщини при ЮНЕСКО, є вивчення пам'ятників культурної і природної спадщини в Криму, що представляють цінність для всього людства. Основними об'єктами вивчення професора Бернда фон Дросте в Криму є Ханський палац (Бахчисарай) і Херсонес (Севастополь).

У робочій поїздці по Криму професора Бернда фон Дросте супроводжують українські вчені – заступник директора з наукової роботи НДІ пам'ятникоохоронних досліджень Міністерства культури України, кандидат історичних наук Тимур Бобровський, завідувачка відділу досліджень об'єктів науки і техніки, архітектури і містобудування, кандидат архітектури Валерія Ієвлєва і завідувач відділу охорони археологічної спадщини Руслан Осадчий.

Професор Бернд фон Дросте провів зустріч у Хан-Сараї, єдиному збереженому пам'ятнику кримськотатарської палацової архітектури, з першим заступником Голови Меджлісу кримськотатарського народу, президентом Всесвітнього конгресу кримських татар Рефатом Чубаровим і керівником відділу зовнішніх зв'язків Меджлісу Алі Хамзіним. Учасники зустрічі обговорили питання сучасного стану Хан-Сараю і заходи, що повинні бути прийняті з метою збереження й популяризації цього унікального історичного пам'ятника.

Того ж дня професор Бернд фон Дросте і українські колеги, що супроводжували його, зустрілися з головою Меджлісу кримськотатарського народу, народним депутатом України Мустафою Джемілєвим і головою Бахчисарайської районної державної адміністрації Ільмі Умеровим. Під час цієї зустрічі, у якій також взяли участь генеральний директор Бахчисарайського історико-культурного заповідника Євген Петров, його заступник з наукової праці Олекса Гайворонський, заступник голови Меджлісу Рефат Чубаров і керівник відділу зовнішніх зв'язків Меджлісу Алі Хамзін, відбувся обмін думками з широкого спектру проблем і питань, пов'язаних з поверненням, облаштованістю й відновленням прав кримськотатарського народу.

Узагальнюючи підсумки зустрічі, голова Меджлісу кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв подякував високому гостеві за проведені ним дослідження культурних і природних пам'ятників Криму й висловив сподівання на включення Хан-Сараю в список об'єктів Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Робочий візит професора Бернда фон Дросте в Крим організований за сприяння Представництва Європейського Союзу в Україні в рамках програми взаємодії ЄС і України, у якій Криму відведена особлива роль – роль пілотного проекту в розширенні співробітництва ЄС і України.

Прес-служба Меджлісу кримськотатарського народу.

«МЕЛЬПОМЕНА ТАВРІЇ 12+1» ОГОЛОСИЛА ПЕРЕМОЖЦІВ

Цьогорічний Міжнародний театральний фестиваль «Мельпомена Таврії 12+1» проходив на Херсонщині з 22 по 29 травня. На фестивалі було показано 26 вистав на п'яти театральних майданчиках. Усього на фестивалі побувало 20 тис. глядачів. В фестивальній програмі брали участь 24 театри з України, Росії, Білорусії, Молдови, Румунії та Придністров'я. Серед гостей фестивалю були директори театрів, режисери, драматурги, журналісти, письменники, почесні гості – усього 500 чоловік.

Фінансову підтримку на проведення фестивалю надали Міністерство культури України, Херсонська обласна державна адміністрація, Херсонська обласна рада, Херсонський міськвиконком.

За творчою роботою фестивалю спостерігало професійне журі, яке очолила театральний критик та журналіст Алла Антонівна Підлужна. Паралельно з професійним журі натхненно і завзято стежило за фестивальним показом вистав журналістське журі на чолі з театрознавцем Людмилою Олексіївною Распутіною.

Під час фінального гала-концерту «Прощальний уклін Мельпомені» було оголошено переможців XIII Міжнародного театрального фестивалю «Мельпомена Таврії». За результатами голосування професійного журі дипломи отримали:

1. У номінації «Гран-прі»: Миколаївський український академічний театр драми та музичної комедії, м. Миколаїв. Вистава «Наталка-Полтавка» І.Котляревського.

2. У номінації «Краща вистава»: вистава «Нація» за твором М.Матіос. Івано-Франківський академічний обласний український музично-драматичний театр ім. І.Франка. Режисер, заслужений артист України Ростислав Держипільський.

3. У номінації «Краща режисура»: Режисер Сергій Павлюк, вистава «Калігула» А.Камю. Рівненський обласний академічний український музично-драматичний театр.

За результатами голосування професійного і журналістського журі були вручені також відзнаки у номінаціях «Режисерський та акторський дебют на фестивалі» «Краща чоловіча та жіноча роль», «Режисерський пошук яскравих виражальних засобів», «Естетично переконливе втілення актуальної історико-національної тематики» тощо.

Спеціальний диплом було вручено Херсонському обласному академічному музично-драматичному театру ім. М.Куліша за організацію та проведення на високому художньому, професійному та організаційному рівні Міжнародного театрального фестивалю «Мельпомена Таврії».

СВЯТО АНТИЧНОГО МИСТЕЦТВА «БОСПОРСЬКІ АГОНИ»

З 4 по 10 червня в Криму відбудеться XIII Міжнародний фестиваль античного мистецтва «Боспорські агони». Свято мистецтв проводиться під патронатом Верховної Ради і Ради міністрів АРК, за підтримки Міністерства культури України, Міністерства культури АРК, при постійній допомозі Міністерства культури Російської Федерації.

Урочисте відкриття фестивалю відбудеться 4 червня під відкритим небом у Нікітському ботанічному саду. Пізніше до Ялти, як місцю відкриття фестивалю, приєднається Сімферополь, на сценічних майданчиках якого пройде театральний конкурс. У ньому візьмуть участь творчі колективи з Болгарії, Казахстану, Польщі, Росії, України.

Цьогорічна фестивальна програма насичена і різноманітна: проведення театрального і літературного конкурсів, показ Кіносторінки фестивалю, творчий вечір народного артиста Росії, актора театру і кіно Володимира Качана, художні виставки та фотопленери. Також планується міжнародна зустріч представників столичних університетів, перегляд студентських спектаклів і майстеркласи визнаних діячів театру. Ці заходи будуть проходити в спортивно-оздоровчому комплексі в с. Берегове Бахчисарайського району. В рамках фестивалю 7-8 червня буде проведена науково-практична конференція «Античність і драматургія».

В журі фестивалю – відомі діячі театру і кіно, громадські діячі, організатори культури, журналісти. Серед почесних гостей – народні артисти України Лариса Кадирова, Михайло Захаревич, російські артисти Василь Лановий, Олексій Кузнєцов, Ірина Алфьорова, Володимир Качан, Євген Шібагутдінов, Євген Глазов та інші.

Підведення підсумків театрального конкурсу та фотопленера за участю відомих фотохудожників і фотожурналістів відбудеться 10 червня на урочистій церемонії закриття фестивалю.

http://mincult.kmu.gov.ua

ФЕОДОСІЙСЬКИЙ МУЗЕЙ СТАРОЖИТНОСТЕЙ ВІДЗНАЧИВ 200-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Заступник голови Ради міністрів – міністр економічного розвитку і торгівлі Криму Катерина Юрченко відвідала Феодосійський музей старожитностей, який з 25 по 28 травня відзначав своє 200-річчя. Про це «Кримському інформаційному агентству» повідомили у Головному управлінні інформаційної політики Ради міністрів АРК.

«Ювілей музею – значуща для Криму й усієї України подія. Ваш музей – один з найстаріших у Європі, а також перший міський музей в Україні», – сказала віце-прем'єр.

На її думку, для сучасників важливим прикладом є історія цієї установи, коли за рішенням міської Думи була придбана колекція старожитностей феодосійського купця Джеваргди, пам'ятники з руїн середньовічної Кафи й античні старожитності.

«Я прагну, щоб і про нас через 200 років сказали, що ми зберегли культурну спадщину Криму й гідно передали її нащадкам», – підкреслила Катерина Юрченко. Вона переконана, що збереження культурної спадщини – дуже важливий ресурс для розвитку автономії, залучення туристів і формування духовності кримчан.

В управлінні також повідомили, що Катерина Юрченко взяла участь у відкритті меморіальної дошки на честь феодосійського градоначальника Семена Броневського, з ініціативи якого 25 травня 1811 року був відкритий музей. Крім того, заступник голови оглянула унікальний експонат – золоту сережку у формі сфінкса, знайдену в 1979 році під час археологічної експедиції на околицях Феодосії.

ЄВРО-2012 Є УНІКАЛЬНОЮ НАГОДОЮ РЕПРЕЗЕНТУВАТИ УКРАЇНСЬКУ КУЛЬТУРУ

Євро-2012 є для України унікальною нагодою репрезентувати світові якнайкраще і найповніше свої культурні здобутки і традиції. У цьому контексті зелений туризм має активніше долучитися до підготовки зустрічі гостей і учасників турніру. На цьому наголошувалося під час круглого столу в УКРІНФОРМі «Краєзнавство як фактор розвитку зеленого туризму в контексті «Євро-2012» за участю представників Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Т.Г.Шевченка та Національної спілки краєзнавців України.

За словами головного спеціаліста, помічника в.о. голови Державної служби туризму і курортів України Олександра Сулими, сьогодні зелений туризм в Україні має величезний потенціал, однак він не реалізується повною мірою, зокрема, через відсутність законодавчої бази, яка регулює цю сферу. «Цей вид туризму досить активно розвивається у Закарпатській, Івано-Франківській областях. Дуже потужно почали в Чернігівській області. Є осередки зеленого туризму в Луганській, Донецькій, Київській областях, Криму, але це лише лічені садиби господарів, де практикується зелений туризм. Тож потенціал є, зважаючи на перспективи й проведення у нашій країні Євро-2012», – сказав він.

Керівник міжнародних проектів Національної спілки краєзнавців України Павло Бабенко у свою чергу зазначив, що кожна садиба зеленого туризму, пропонуючи послуги, має подбати про дозвілля для своїх гостей, організуючи екскурсії історичними місцями.

Зокрема, про свої плани розповів керівник проекту «Парк «Київська Русь» Володимир Янченко. «Для гостей підготуємо фан-зони, продемонструємо програми з історичної реконструкції різних часів – Київської Русі, козацької доби, Великої Вітчизняної війни, проведемо інші різні заходи, пов'язані з історичним минулим України... Треба не лише любити Україну, а й пропагувати наші традиції, поважати їх», – зазначив він.

Відповідальний секретар Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Т.Г.Шевченка Микола Нестерчук повідомив, що ця організація активізувала діяльність з підготовки до зустрічі гостей Євро-2012. «Регіональні відділення товариства готують відповідні екскурсійно-просвітницькі програми відвідування пам'ятних місць, пов'язаних з видатними постатями української культури, готуються до зустрічі організованих делегацій. Готується видання «Кобзаря» Т.Шевченка. Є 10 компакт-дисків для дітей про Україну. Усе це пропаганда нашої країни, нашої культури», – підсумував він.

Валерій ІВАСЬКІВ.